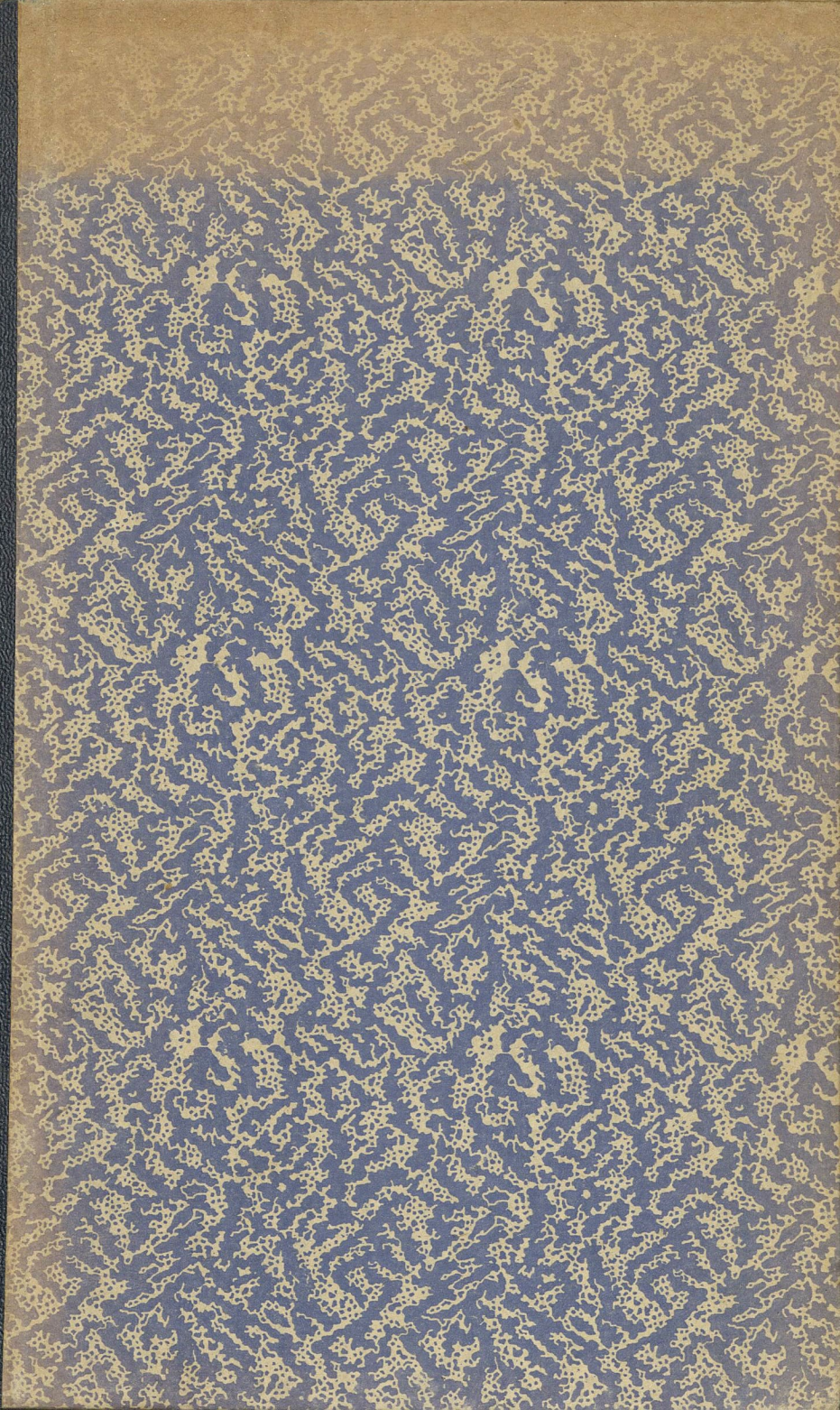
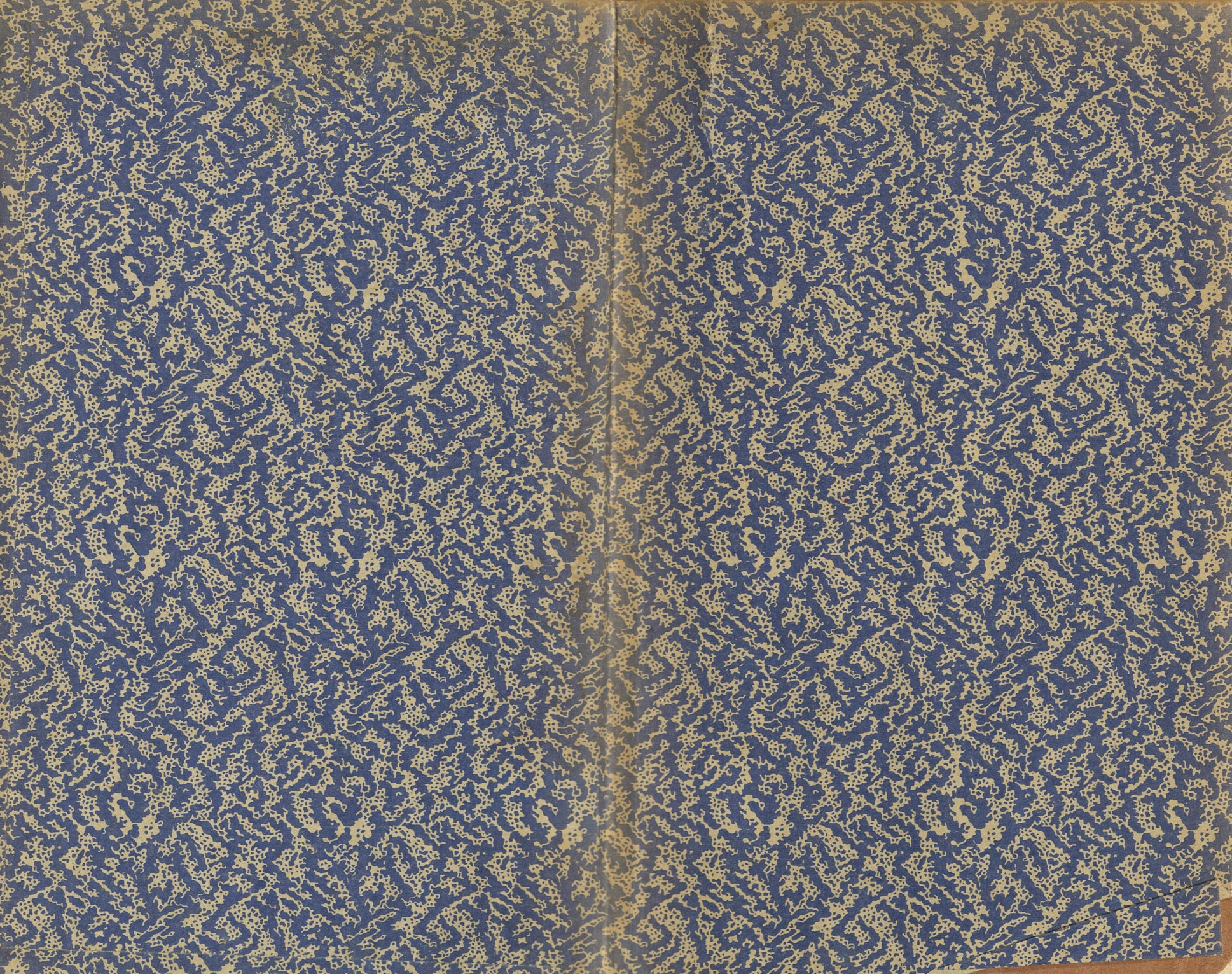

1
4

89
7

Βιβλιόθηκη Φεξη

85-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

*49
7*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 363
2,177~~

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 2,59~~

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΙΑΝΗ

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Gen. αριθ. 449
Κατηγορία Ζ
Ειδ. αριθ. 49~~

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. σφ. 28
Κατηγορία Β. Ο. Α. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Ω. Ω. Ω. Ω.~~

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ
1911

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθμ. 3/524

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

Ἡ «Οἰδίπους Τύραννος», φέρων τὸν τίτλον τοῦτον εἰς διάκρισιν ἀπὸ τῶν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶν», εἶναι τὸ τεχνικώτερον, κἄνα τῶν ὑψηλοτέρων ἔργων τῆς ἀρχαίας τραγικῆς ποιήσεως. Ἐδιδάχθη κατὰ τὸ ἔτος 415 π. Χ. ἀπὸ τὸν Σοφοκλέα. Μολαταῦτα ἕνας ἀρχαῖος ἀναφέρει ὅτι ὁ «Οἰδίπους Τύραννος», διδασθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἔτυχε τῶν πρωταίων, ἐνίκησε δὲ εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα ἄλλος τραγικός, τοῦ ὁποῦο δὲν σφίζεται τὸ ἔργον ἢ Φιλοκλήης.

Τὸ δράμα ἔχει ὡς ἐξῆς περίπου:

Κατ' ἀρχάς παρουσιάζονται πρὸ τῶν βωμῶν τοῦ ἴσαν ἔμπρὸς ἀπὸ τοῦ ἀνάκτορον τοῦ Οἰδίποδος γέροντες καὶ νέοι Θηβαῖοι στεφανωμένοι μετ' ἱκετηρίους κλάδους. Τούτων προεξέρχεται ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος λέγει εἰς τὸν Οἰδίποδα τὸ αἴτιον τοῦ τοῦς ἠνάγκασε νὰ στεφανωθῶν μετ' ἱκετηρίους κλάδους καὶ νὰ παρουσιασθῶν ἔμπρὸς τοῦ. Τοῦ λέγει ὅτι τρομερὰ συμφορὰ μαστίζει τὴν χώραν. Λοιμὸς τρομερὸς ἐρημώνει τὰς Θήβας. Ἀφορία τρομερὰ. Αἱ γυναῖκες κακογεννοῦν, ἀποβάλλουν. Τὰ πτώματα τῶν μικρῶν παιδιῶν μένουσι ἀθαπτα. Ἄλλ' ὁ λοιμὸς θερίζει καὶ τὰ ζῷα. Παρακαλεῖ τὸν Οἰδίποδα, τοῦ ἄλλοτ' ἔσωσε τὰς Θήβας ἀπὸ τῆς Σφιγγῆς, νὰ λυτρώσῃ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς δι' ἐνὸς ἰσοιουδήποτε τρόπου. Ὁ Οἰδίπους συγκλημένος τοῦς λέγει: ὅτι ἡ θλιψὶς τοῦ καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ εἶναι μεγάλη, ὅτι ἀκόμη ἀπέστειλε τὸν υἱὸν τοῦ Μενοικέως Κρέοντα, τὸν γαμβρὸν τοῦ, εἰς τὸν μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ: «τί κάμνοντας ἢ λέγοντας τὴν πόλιν σώσει».

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάσει ἀπὸ τοῦς Δελφούς ὁ Κρέων, ὁ ὁποῖος ἐρωτώμενος ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ Διὸς ποῖον χρησμὸν κομίζει, ἀπαντᾷ ὅτι καλόν, κατ' ἄλλως αὐτὸς τοῦλάχιστον νομίζει.

Ὁ Οἰδίπους προτρέπει τὸν Κρέοντα νὰ ανακοινώσῃ τὸν χρησμὸν ἐνώπιον τοῦ πληθους τῶν ἱκετῶν. Καὶ ὁ Κρέων τὸν ανακοινώνει. Προστάζει, λέγει, τὸ μαντεῖον νὰ φονεῦθῃ ἢ νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τὰς Θήβας ὁ φονεὺς τοῦ Λαῖου. Ὁ Οἰδίπους ἐρωτᾷ τὸν Κρέοντα, ἂν ὁ Λαῖος ἐφονεύθῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ ἢ ἀλλοῦ ποθενά. Ἀπὸ τὸν Κρέοντα μαθηθάνει ὅτι ὁ Λαῖος ἐξεληθὼν πρὸς «θεωρίαν» δὲν ἐγύρισε πλέον, ὅτι οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ἐσκοτώθησαν ἐκτὸς ἐνὸς μοναχά, ὁ ὁποῖος ἐσώθη. Ἐπὶ πλέον μαθηθάνει ὅτι οἱ δολοφονήσαντες τὸν Λαῖον ἴσαν λησταὶ καὶ ὅτι ἕνεκα τῆς Σφιγγῆς, ἡ ὁποία τότε ἦτον ἡ μάστιξ τῶν Θηβῶν δὲν ἐγείναν ἐρευνᾶν, ὅπως ἀνακαλυφθῶν οἱ δράσαι. Ἐξ ὧν τούτων ὁ Οἰδίπους συλλαμβάνει τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι πρόκειται περὶ πανουργίας, μολαταῦτα κηρύττει ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸν βασιλοκτόνον.

Ὁ ΧΟΡΟΣ, (ἐκ Θηβαίων γερόντων), εἰς τὴν Πάροδον ἐκφράζει φόβους διὰ τὸν χρησμὸν, τὸν σκοτεινὸν χρησμὸν τοῦ ἐδόθη εἰς τὸν Κρέοντα. Ἐπικαλεῖται τοῦς πολιούχους θεοὺς τῶν Θηβῶν νὰ σώσουν τὴν πόλιν. Εἰκονίζει εἰς θαυμασίους στίχους τὸν λοιμὸν τοῦ κατατρύχει τὴν πόλιν, καὶ παραβάλλει τὸν λοιμὸν τοῦτον πρὸς τὸν ὀλέθριον Ἄρη.

Ὁ Οἰδίπους προτρέπει τοῦς Θηβαίους νὰ φανερώσουν τὸν φονέα καὶ ὑπόσχεται ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸν φανερώσῃ, ὅπως ἀπειλεῖ κ' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν κρύψῃ. Ὁ Χορὸς λέγει ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, συμβουλεύει δὲ τὸν Οἰδίποδα νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Τειρεσίαν. Ὁ Τειρεσίας ἐρχεται μετ' ὀλίγον, καὶ κατ' ἀρχάς ἀρνείται, ἀλλὰ κατόπιν προκληθεὶς δι'

αυανέτων λόγων από τὸν Οἰδίποδα, τοῦ λέγει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ Λαίτου, τὸν ὅποιον τὸ μαντεῖον κηρύττει ἀποδιοπομπαῖον. Εἰς τὴν αὐξανουσαν ὀργὴν τοῦ Οἰδίποδος ὁ μάντις προσθέτει ὑπαινιγμούς, διὰ τῶν ἰσχυρῶν θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Οἰδίποδος εἶναι φονεὺς τοῦ πατρὸς του καὶ συνοικεῖ μετὰ τὴν μητέρα του, καὶ τοῦ προλέγει, ὅτι μέλλει τυφλὸς νὰ πλανᾶται ἀνά τὴν γῆν ζῆτῶν τὸν ἀναπαύσεως.

Ὁ Χορὸς εἰς τὸ πρῶτον στάσιμον δαίχεται παραγμένος ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Τειρεσίας. Διότι ἀγνοεῖ, ὅπως λέγει, ἂν ὑπῆρξε ποτὲ φιλονικία μετὰ τῶν Λαβδακιδῶν καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολύδου. "Ἄλλως τε κατὰ τὴν ἰδέαν του μόνον ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Φοῖβος ὡς θεοὶ γνωρίζουν τὰ μέλλοντα ὄχι δὲ καὶ ὁ Τειρεσίας.

Ὁ Οἰδίποδος εἰς δὲ αὐτὰ ὑπωπευθῆ συνωμοσίαν τοῦ μάντιος καὶ τοῦ Κρέοντος ἐναντίον του. Ἐρχετὶ ἐνώπιόν του ὁ Κρέων διὰ νὰ πορρίψῃ τὴν δεινὴν κατηγορίαν. Καὶ προτρέπει τὸν Οἰδίποδα μόνον του πηγαίνων εἰς τοὺς Δελφούς νὰ μάθῃ ἂν πιστῶς ἢ ὄχι ἀνεκοίωσεν ὁ Κρέων εἰς τὰς Θήβας τὸν χρημὸν τῆς Πυθίας. Ὁ Οἰδίποδος, ἐν τούτοις ἀπειλεῖ ἐναντίον τοῦ γαμβροῦ του θάνατον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φιλονικίας ἔρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ βασίλισσα Ἰοκάστη, σύζυγος τοῦ Οἰδίποδος, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Κρέοντος. Ὁ Κρέων ἀνακοινῶν εἰς τὴν Ἰοκάστην τὰς κακὰς ἐναντίον του διαθέσεις τοῦ Οἰδίποδος. Ἡ Ἰοκάστη καὶ ὁ Χορὸς ἰκετεύουν τὸν Οἰδίποδα, ὅπως μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του καὶ ὁ Οἰδίποδος μαλάσσεται. Ὁ Κρέων ἀποχωρεῖ, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα ποῖα ἢ αἰτία τοῦ θυμοῦ του. Καὶ ὁ Οἰδίποδος διηγείται τὰ συμβῆντα. Καὶ διὰ νὰ καταπραῦν τὸν βασίλειά του λέγει, ὅτι δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ πιστεύῃ τοὺς χρησμούς. "Ἄλλως τε καὶ εἰς τὸν Λαῖον εἶχε δοθῆ χρησμός, κατὰ τὸν ἴποιον ἐμελλε νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὸν υἱόν του. Ἄλλ' ἢ μαντεία αὐτὴ κάθε ἄλλο ἦτον παρ' ἄληθινῆ. Διότι ὁ μὲν πατέρας ἐσκοτώθη εἰς ἓνα σταυροδρόμι, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ μόλις γεννηθείς ἐρρίφθη εἰς ἄβατον ὄρος. Ὁ Οἰδίποδος ἐρωτᾷ λεπτομερείας περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὅποιον ἐφονεύθη ὁ Λαῖος. Μανθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκολούθων τοῦ Λαίτου, μανθάνει ὅτι ἦτον ἐπάνω εἰς ἄρμα, ὅτι ταῦτα κατέστησε γνωστὰ εἰς τοὺς Θηβαίους ἕνας ἐκ τῶν ἀκολούθων του, ὁ μόνος σωθεὶς, καὶ ὅτι οὗτος, ὅταν ἔγεινεν ὁ Οἰδίποδος βασιλεὺς, ἰκέτευσε τὴν Ἰοκάστην νὰ τὸν στείλῃ εἰς τοὺς ἄγρους διὰ νὰ βόσκη ποίμνια. Ὁ Οἰδίποδος ζητεῖ νὰ τὸν ἰδῇ. Καὶ ἡ Ἰοκάστη ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης. Τότε ὁ Οἰδίποδος τῆς ἀφηγεῖται ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὴν Κόρινθον κατηγορήθη ἀπὸ ἓνα μεθυσμένον ὡς νόθος, καὶ ὅτι χωρὶς οἱ γονεῖς νὰ τὸ ἤξεύρουν ἐπήγγεν εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ἔλαβε τὸν τρομερὸν χρησμόν, ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη σύζυγος τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ πατρὸς του φονεὺς. Φόβουμένος δὲ μήπως ἐπαληθεύσῃ ὁ χρησμός δὲν ἐπανήλθεν εἰς τὴν Κόρινθον, ἀλλ' ἐπορεύθη πρὸς τοὺς τόπους, εἰς τοὺς ἰσχυρῶν καθὼς ἢ Ἰοκάστη τοῦ ἀνεκοίωσεν, ἐφονεύθη ὁ Λαῖος. Καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἐκεῖ φιλονικίῃς μ' ἓναν ἄνθρωπον ὅμοιον μ' ἐκείνον, ποῦ τοῦ περιέγραψεν ἡ Ἰοκάστη ὡς Λαῖον, τὸν ἐφόνευσεν καὶ κατόπιν ὄλθου του τοὺς ἀκολούθους. Ἄν ὁ φονεὺς εἶναι ὁ Λαῖος ποῖος τότε ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι ἐξ ἴσου πρὸς τὸν Οἰδίποδα δυστυχημένος; Ἀκόμη τὸ τρομερὸν μυστικὸν δὲν ἀπεκαλύφθη ἀεραῖον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Πιστεύει ὅτι ὄντως ὁ πατέρας του εὐρίσκειται εἰς τὴν Κόρινθον καὶ φοβεῖται νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ. Ἡ Ἰοκάστη θέλουσα νὰ καθυσοῦσά καὶ πάλιν τὸν Οἰδίποδα, τὸν προτρέπει, ὅπως δυσπιστῆ εἰς τὸν Ἀπολλώνιον χρησμόν, τοῦ φέρεται μάλιστα καὶ παραδείγματα ἐπικυρώνοντα τὴν ἰδέαν τῆς ὅτι οἱ χρησμοὶ δὲν ἐπαληθεύουν πάντοτε. Ὁ Χορὸς ἀποδεικνύει τὴν βλασφημίαν τῆς Ἰοκάστης. Ἐδύχεται μάλιστα νὰ τιμωρήσῃ ὁ Ζεὺς τὴν ἀπιστίαν, ἢ ἑποία ὑποσάπτει αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς θεογονίας.

Καὶ ὡς νὰ εἰσῆκονταν οἱ θεοὶ τὰς εὐχὰς τῶν Θηβαίων γερόντων, βλέποντες τὴν Ἰοκάστην ἐξερχομένην εἰς τὴν σκηνὴν νὰ λέγῃ ὅτι ὁ Οἰδίποδος εἶναι

περίφοβος καὶ καταλυπημένος. Καὶ ὡσάν μετανοοῦσα δι' ἄσπαστον προηγουμένως, ἔρχεται ἰκέτης εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκεῖ σιμὰ εὐρισκόμενον.

Ἄγγελος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Κόρινθον φέρει τὸ μαντεῖον, ὅτι ὁ Πόλυδος ἐτελεύτησε καὶ ὅτι οἱ Κόρινθοὶ ἀνεκήρυξαν βασιλέα τὸν Οἰδίποδα. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ Ἰοκάστη καλεῖ τὸν Οἰδίποδα διὰ νὰ ἰδῇ διαψευδομένους τοὺς χρησμούς, ποῦ τὸν ἔχον ταράξει τὴν καρδίαν. Ἀφοῦ ὁ Πόλυδος ὁ πατέρας του ἀπέθανεν εἰς τὴν Κόρινθον, ἀσφαλῶς ὁ Οἰδίποδος δὲν θὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ Οἰδίποδος οἰκτερεῖ τῶν θεῶν τὰστοχα μαντεύματα. Ὁ Κόρινθος ὅμως ἄγγελος ἀκούσας ὅτι ὁ Οἰδίποδος ἐφοβεῖτο τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ χρησμοῦ, κατὰ τὸ ἴποιον ἐμελλε νὰ συνευρεθῆ μετὰ τὴν μητέρα του, ὡσάν διὰ νὰ τοὺς καθυσοῦσά, τοὺς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Οἰδίποδος, οὔτε τοῦ Πολύδου οὔτε τῆς γυναικὸς ἐκείνου Μερόπης ἦτον υἱός, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Κόρινθου εἰς νηπιακὴν ἡλικίαν τὸν Οἰδίποδα καὶ οὗτοι τὸν υἱοθέτησαν. Εἰς στιχομυθίαν μετὰ τὸν Κόρινθον ἄγγελον ὁ Οἰδίποδος μανθάνει, ὅτι οὗτος βόσκων τὰ ποίμνια του εἰς τὸν Κιθαριῶνα ἔλαβε τὸ βρέφος, ἔχον τραπημένα τὰ πόδια, ἀπὸ ἄλλου βοσκῶν καθὼς καὶ τὸ ὄνομα του (Οἰδίπους=φουσκοπόδης) μαρτυρεῖ. Ὁ Χορὸς διατείνεται ὅτι ὁ δῶσας τὸ βρέφος ἦτον ὁ δοῦλος, τὸν ἴποιον πρὸ ὀλίγου ἐκαταξήτησεν ὁ Οἰδίποδος. Ἐρωτᾷ τὴν Ἰοκάστην. Ἄλλ' ἢ Ἰοκάστη ἐν τῇ μετὰ τὸν ἀπὸ τὸν διαμεφθάνον διάλογον μετὰ τὸν Κόρινθου καὶ τοῦ Οἰδίποδος ἐνοήσασα, ὅτι τὸ ἐκτεθὲν εἰς τὸν Κιθαριῶνα παιδί τῆς καὶ ὁ Οἰδίποδος ἦσαν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, κ' ἐπομένως ὅτι εἶχε γείνη θύμα φρικτῆς αἰμομιξίας, ἰκετεύει τὸν Οἰδίποδα νὰ μὴ ἀναζητήσῃ τὸν δούλον, ἂν μερμυγῇ διὰ τὴν ζῶν του. Ἄλλ' ὁ Οἰδίποδος, εἰς τὸν ἴποιον δὲν εἶχεν ἀσπράξει ἀκόμη ἐλόκληρον τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς του, ζητᾷ νὰ ὀδηγηθῆ ἔμπροσά του ὁ Θηβαίος βοσκός. Ἡ Ἰοκάστη ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς, ὁ δὲ Χορὸς προοικονομεῖται κακὰ διὰ τὸ μέλλον.

Καὶ ὁ Οἰδίποδος μετὰ πείσμα, ἀδιαφορῶν εἰς τὰς ἐναντιώσεις τῶν ἄλλων, μένει προσδοκῶν τὸν ἐρχομὸν τοῦ δούλου. Ὁ Χορὸς εἰς θαυμάσιον ἄσμα, πλήρες Διονυσιακῶν παλμῶν καὶ ἐλπίδων, ποῦ—ἀλλοίμονον, δὲν ἐπαληθεύσασα,—λέγει ὅτι ἡ ἐπομένη ἡμέρα θὰ δεῖξῃ τὸν Οἰδίποδα ὄχι ἀλλοδαπὸν, ἀλλὰ Θηβαῖον υἱὸν κενεῶς ἀγροτικῆς θεοῦ καὶ καμμιάς Νύμφης, ποῦ θὰ συνευρεθῆσιν εἰς κάποιον ἀπάρθρον ἄντρον τοῦ Κιθαριῶνα. Ἐν τούτῳ τὸ Οἰδίποδος βλέπει ἐρχόμενον τὸν θεράποντα τοῦ Λαίτου, ὅστις ἐλθὼν ὁμολογεῖ ὅτι κάποτε—πρὸ καιροῦ πολλοῦ—βόσκων τὰ ποίμνια του εἰς τὸν Κιθαριῶνα, ἀπήνησεν τὸν Κόρινθον ἄγγελον. Δι' ἐξαναγκασμῶν ὁ δούλος πείθεται νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ βρέφος ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Κόρινθον, δὲν ἦτο τέκνον δούλης, ἀλλὰ τέκνον αὐτῆς τῆς Ἰοκάστης. Καρμμία πλεόν νεφέλῃ δὲν συσκοτεῖται τὸ Οἰδίποδος αἰνιγμα. Πραφανῶς ὁ Οἰδίποδος εἶναι πατροκτόνος καὶ αἰμομικτης, σύζυγος τῆς μητρὸς του.

Ἐν τῇ μετὰ τὸ Οἰδίποδος εἰσέρχεται εἰς τὰν ἀνάκτορα καταταραγμένος. Ἀπομένει ἐπὶ τῆς σκηνῆς μόνος ὁ Χορὸς, ὁ ὅποιος θρηγεῖ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν, διὰ τὸ ἄσπαστον καὶ τὸ ἀβέβαιον τῶν ἀνθρωπίνων τυχῶν. Ἀποτροπιάζεται τὰ φρικτὰ συμβῆντα. Δὲν λησμονεῖ ὅμως ὅτι ὁ Οἰδίποδος ἔσωσέ ποτε τὰς Θήβας.

Ἀκολούθως Ἐξάγγελος, ἄγγελος δῆλα δὴ προσερχόμενος ἐκ τοῦ ἀνακτόρου, ἀναγγέλλει εἰς τὸν Χορὸν ὅτι ἡ Ἰοκάστη ἐβήθηκεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς καὶ κλεισθεῖσα ἐκρεμάσθη. Ὁ Οἰδίποδος εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον ζητεῖ ἔξωθεν διὰ ναυτοκτονίαν, ἀλλὰ καθὼς εἶδε τὴν Ἰοκάστην κρεμαμένην ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ φορέματά της περόνας χρυσαῆς, μετὰ τὰς ὁποίας ἐτρύπησε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τυφλὸς ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνήν, οἱ δὲ γέροντες ἀποστρέφουν τὰς κεφαλὰς μὴ δυνάμενοι νάντιμετωπίσουν τὸ ἀποτρόπαιον θέαμα. Βάλλει σπαρτακτικὰς αἰμογὰς καὶ ἀποδίδει τὰ πάντα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Εἰς παρατήρησιν τοῦ Χοροῦ διατεῖ προέβη εἰς τὸ φρικτὸν αὐτὸ διάθεμα, ἀπαντᾷ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τίποτε μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς του ἤθελεν ἂν ἦτο δυνατόν καὶ τὰς ἀκοὰς

του να σφραγίση. Ίκετεύει τοὺς γέροντας νὰ τὸν κρύψουν ἢ νὰ τὸν φονεύ-
σουν. Ὁ Χορὸς βλέπων τὸν Κρέοντα ἐρχόμενον λέγει ὅτι αὐτὸς δικαιούται
νὰ αποφασίσῃ. Ὁ Οἰδίπους παρακαλεῖ τὸν Κρέοντα νὰ λάβῃ φροντίδα περὶ τῶν
θυγατέρων του καὶ μαζί του εἰσέρχεται εἰς τὰνάκτορα.

Μετὰ δὲ τὴν κένωσιν τῆς σκηνῆς ὁ χορὸς ἀπομεινάς μόνος ἀναπτύσσει τὴν
ἐννοιαν τοῦ ρητοῦ «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε» εἰς στίχους ἡρέμου λύ-
πης καὶ συντριβῆς.

Αὕτη εἶναι περίπου ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος. Ὁ μεταφραστὴς ἀπεπειράθη
νὰ δώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου, ὅπου δὲν ἦτον δυνατόν ἀκριβῶς νὰ πο-
δοῦν καὶ τὸ γράμμα. Μετεχειρίσθη τὸν δεκατρισύλλαβον τοῦ Πολυλά διὰ τὴν
ἀπόδοσιν τοῦ διαλογικοῦ ἰκμιτικοῦ τριμέτρου, μετέφερε δὲ εἰς λυρικοὺς ἐλευθέ-
ρους στίχους τὰ χορικά ᾄσματα καὶ τοὺς κοιμούς, φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ
ἡ μεταφύτευσις τῶν ἀρχαίων μέτρων εἰς τὴν νέαν σιτουργίαν πάντοτε, διότι
ἄλλη εἶναι ἡ προσωδία, μικροτέρα εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ρυθμῶν, καὶ ἄλλο τὸ
πνεῦμα τῆς νέας γλώσσης, ἄλλη ἡ «ἀκουστικὴ μας συνείδησις» διὰ νὰ μετα-
χειρισθῶμεν μίαν φράσιν τοῦ Νίτσε. Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν ὁ μεταφραστὴς ἠθέ-
λησεν ἀκολουθῆν τὴν δημοτικὴν παράδοσιν τοῦ στίχου, ποῦ ἐλάμπρυναν οἱ ποι-
ηταί, νὰ τὴν συμπληρώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πρὸς τὴν ἀστυκὴν γλωσσικὴν συνή-
θειαν, διότι θέλει νὰ πευθῆται πρὸς τοὺς συγχρόνους του, ὅχι δὲ πρὸς τοὺς ἀπο-
θαμένους, μὴ ἔχων τὴν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν νὰ πευθῆται πρὸς τοὺς μεταγε-
νεστέρους.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ

ΚΡΕΩΝ

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

ΙΟΚΑΣΤΗ

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΘΕΡΑΠΩΝ

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΩΝ ΠΡΑΚΛΕΙΩΝ

Ἀριθ. αὐτ. 28

Κατηγ. Βανδουτινα

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τέκνα, τοῦ Κάδμου τοῦ παλιοῦ γενεὰ νέα,
τί συναγμένοι κάθεσθε σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους,
μὲ τὰ κλαδιὰ τῆς ἰκεσίας στεφανωμένοι;
Καὶ ἡ πόλις εἶν' ἀπὸ θυμιάματα γεμάτη,
καὶ ἀντιλαλεῖ ἀπὸ στεναγμοὺς καὶ ἀπὸ παιᾶνας;
Αὐτὰ ἐγὼ ἀπ' τὸ στόμα νὰ μάθω θέλοντας,
καὶ ὄχι ἀπ' τὸ στόμα τῶν μαντατοφόρων
ὁ πολυφήμιστος ἦλθα ἐδῶ πέρα Οἰδίπους.
Λέγε μου ὥστόσο γέροντα ποῦ σοῦ ταιριάζει
πρῶτα ἀπ' τοὺς ἄλλους νὰ μιλήσῃ: ἡ αἰτία ποιά νᾶν
ποῦ ἦλθατ' ἐδῶ στεφανωτοὶ μὲ δάφνης κλώνους;
Γιὰ ἓνα κακὸ ποῦ πάθατε ἢ μήπως γι' ἄλλο
ποῦ προσδοκᾶτε; ¹ πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω.
Γιατί θενά ἡμουν ἀσπλαχνος ἂν δὲν λυπούμουν
ἄξιολύπητους ὅπως ἐσᾶς ἰκέτας.

1) Δείσαντες ἢ στέρεξαντες.

ΙΕΡΕΥΣ

Οιδίπου, ποῦ τοῦ τόπου μας ἀφέντης εἶσαι
 βλέπεις ἰκέτας ὄλους μας μπρὸς στοὺς βωμούς σου,
 νὰ μακροπτερουγίσουνε δὲν ἤμποροῦνε
 ἄλλοι· κι' ἄλλους βαρύνουνε τὰ γερατεία· ἱερέας¹
 ἐγὼ τοῦ Διὸς καὶ τοῦτοι διαλεχτοὶ στοὺς νέους.
 Κι' ὁ λαὸς ὄλος μὲ κλαδιὰ στεφανωμένος
 τῆς ἰκεσίας στὴν ἀγορὰν ἐσυμμαζεύθη,
 σιμὰ στοὺς ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἴσμηνίου
 Ἀπόλλωνος τὸν μαντικὸν βωμόν· ἡ πόλις
 βλέπεις πῶς συνταράζεται καὶ νὰ σηκώση
 κεφάλι ἀπὸ τὸν κόκκινον τῶν βυθῶν σάλον²
 δὲν ἤμπορεῖ· καὶ φθείρονται οἱ βλαστοὶ τῆς μάννας
 γῆς καὶ φοφοῦν ἀνάριθμα βωδιῶν κοπάδια
 καὶ πεθαμένα τὰ παιδιὰ γεννοβολοῦνε
 οἱ μανάδες. Ὁ ὀλέθριος θεὸς στὴν πόλιν
 ἔστειλε κακορρίζικην ἀρρώστειαν, ἔτσι
 ἀδειάζει ἡ Θῆβα ἀπὸ ζωῆς πολλὰς ἀνθρώπων
 καὶ ὁ μαῦρος Ἄδης στεναγμοὺς καὶ γόους γεμίζει.
 Ὅχι πῶς σὲ νομίζομε, μὲ τοὺς Θεοὺς ἴσον,
 ἐγὼ καὶ οἱ νιοὶ ἀπομένομεν ἰκέται τώρα
 μὰ γιατί σὲ πιττεύομε τῶν θνητῶν πρώτων
 στὶς τύχες ὄλες τῆς ζωῆς καὶ τῶν Ὀλυμπίων
 τὰς σχέσεις. Σὺ ποῦ ἐγλύτωσης αὐτὸν τὸν τόπο,
 ἀπὸ τὰ ξένα φθάνοντας ποτὲ στὰς Θῆβας,

1) Ἀκολουθῶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Nauck «ἱερεὺς» ἀντὶ «ἱερῆς» τῶν προσ-
 φάτων ἐκδόσεων, ὡς μᾶλλον εὐκολόγουσαν τὴν ἔννοιαν.

2) Φοινίου σάλου.

ἀπὸ τὸν φόρον τῆς σκληρᾶς Σφιγγὸς ποῦ πάντα
 αἰνιγματώδη, ξωτικά, ἔλεε, τραγούδια·
 καὶ τῶκαμες χωρὶς κανεὶς ἀπὸ μᾶς ὄλους
 νὰ σοῦ διδάξῃ τίποτε, μὰ ὄλοι τὸ λένε,
 —καὶ τὸ νομίζω ἀτός μου ἐγὼ φώτισι θεία,
 πῶς εἶχες καὶ τὰς ἔσωτες, ἀναξ, τὰς Θῆβας.
 Τώρα, ὦ Οιδίπου μέγιστε, στοὺς θνητοὺς ὄλους
 γονατισμένοι πέφτομεν ἐμπρὸς σου ἰκέται
 καὶ σωτηρίαν γυρεύομε νὰ μᾶς χαρίσῃς
 εἴτε θεός, εἴτε ἄνθρωπος τρόπον σοῦ δεῖξῃ.
 Γιατί καλὸ πῶς πέρνουνε νομίζω τέλος
 ὅσα καλὰ οἱ φρόνιμοι τὰποφασίσουν.
 Τὴν πόλιν δέξου, ἄριστε, τούτην νὰ σώσῃς.
 Μὴ χάσῃς τὸ καλὸ ὄνομα στὰς Θῆβας ποῦχεις.
 Σωτῆρα ἐδῶ σὲ κράζουνε γιὰ τὴν φροντίδα
 ποῦ ἔλαβες ἄλλοτε γιὰ μᾶς. Ὅμως κανένας
 δὲν θὰ θυμᾶται ἐπὲ βασιλέα τῆς Θῆβας,
 ἂν ὄλους μας ὁ ὀλεθρος μᾶς συνεπάρῃ
 κι' ἄς σοῦλαχε ἀπ' τὸν θάνατον νὰ μᾶς γλυτώτῃς.
 Ἀνάστησε ἀπ' τὴν συμφορὰν τὴν πόλιν, ἀναξ,
 ὅπως καὶ τότε μάντευμα καλὸ στὴν πόλιν
 ἔδωκες, δῶσε μιὰ φορὰν ἀκόμη. Κ' ἔτσι
 ἂν εἶναι μέσ' στὸν τόπο μας νὰ βασιλεύῃς
 κάλλιο γεμάτῃ ἡ πόλις μας νᾶναι ἀπ' ἀνθρώπους
 παρ' ἀδειανή. Δὲν θάξιζε καράβι ἢ κάτρο
 ἔρημον ἀπ' ἀνθρώπινη ζωὴ ποῦ μένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πολὺ γνωστοὶ μου οἱ πόθοι σᾶς, δυστυχῆ τέκνα.
 Εἴρω καὶ τί σᾶς ἔφερον ἐνώπιόν μου.

Ἐέρω ἢ ἀρρώστια ἔληνε δέρνει τὴν πόλιν,
 μὰ σὰν ἐμέναν' ἄρρωστος κανεὶς δὲν εἶναι.
 Ἔσετε μονάχα θλίβεσθε γιὰ τὸν ἑαυτό σας.
 Μὰ γιὰ τὴν πόλιν καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα
 πονεῖ, ραγίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ βασιλέως.
 Δὲν εἶμαι ὡς ἀπὸ βάρυπνον νὰ ζυπνῶ ὕπνον.
 Ἐέρετε πῶς τὰ δάκρυά μου ποτάμια τρέχουν
 καὶ σὲ πολλοὺς μὲ πλάνησε ὁρόμους ἢ ἔννια.
 Κι' ὅτι σωτήριο φάνηκε στοὺς στοχασμούς μου
 εἰς πράξιν εὐθύς τῶβαλα. Τοῦ Μενοικέως
 τὸν υἱὸν Κρέοντα ἔστειλα τὸν συγγενῆ μου
 εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν γιὰ νὰ ῥωτήσῃ,
 τί κάμνοντας ἢ λέγοντας τὴν πόλιν σώζω.
 Καὶ καθὼς συλλογίζομαι πῶς πλέον καιρὸς του
 ἀπὸ τὸ Δελφικὸ ταξίδι νὰ γυρίσῃ
 θλίβομαι· ἀλλ' ὡς γυρίσῃ λέω, πῶς θενὰ κάμω
 ἔ,τι ὁ θεὸς μοῦ πῆ μὲ τοὺς χρησμούς του.

ΙΕΡΕΥΣ

Μὰ σὲ κατάλληλον καιρὸν τὸ ἐσυλλογίσθης,
 καὶ οἱ νέοι λὲν πῶς νάρχεται τὸν Κρέοντα βλέπουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄναξ Ἀπόλλων, ἂν καλὴν τύχην μᾶς φέρῃ
 χαρούμενος στὴν ὄψιν, λέγω, θᾶναι.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄς τὸν ῥωτήσωμε· κοντὰ εἶναι ὥστε νὰκούῃ
 Κρέων, ὦ ἄναξ, καὶ τοῦ Μενοικέως βλαστάρη
 ποιὸς ὁ χρησμὸς τοῦ θεοῦ ποῦ μᾶς κομίζεις;

ΚΡΕΩΝ

Καλός. Γιατί ἂν νικήσωμε τίς δυσκολίες
 ὄλα σὲ καλὸ θάβγουνε, πιστεύω, Οἰδίπου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλὰ ποιὸς ὁ χρησμὸς; γιατί' ὄλ' αὐτὰ τὰ λόγια,
 οὔτε καὶ μὲ φοβίζουνε, οὔτ' ἐνθαρρύνουν.

ΚΡΕΩΝ

Ἄν θέλῃς νὰ σ' τὸν πῶ μπροστά τους πέ μου
 πρόθυμος εἶμαι. Στὸ παλάτι ἀλλοιῶς ἄς ἔμπουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγε τον φανερά. Ἐπειδὴ γιὰ τούτους
 πιότερο νιάζομαι παρὰ γιὰ τὴν ζωὴν μου.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ πῶ λοιπὸν ὅ,τι ἀπ' τὸν Φοῖβον ἔχω ἀκούσει:
 Μᾶς δίνει φανερώτατα συμβουλή ὁ Ἀπόλλων
 τὸ μῖασμα νὰ διώξωμεν ἀπὸ τὰς Θήβας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ μὲ ποιὸν τρόπον; ποιὸς ὁ ἐξιλασμός;

ΚΡΕΩΝ

Πρέπει νὰ διώξωμε τὸν ἐνοχο ἀπ' τὰς Θήβας,
 ἢ νὰ ξεπλύνωμε τὸν φόνον μᾶλλον φόνον·
 γιατί' τὸ αἷμα του μέσα ἐδῶ πέρα σκούζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σὲ ποιὸν μὴνάει τάχα τέτοια τύχη ὁ Φοῖβος;

ΚΡΕΩΝ

Ἄναξ, βασίλευε ποτὲ στὰς Θήβας

ὁ Λάϊος προτοῦ δώσωμε σέσῃ τὸ σκήπτρον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔχω ἀκουστά, ἂν καὶ ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα.

ΚΡΕΩΝ

Αὐτὸς λοιπὸν σκοτώθηκε καὶ τώρα ὁ Φοῖβος
νὰ τιμωρήσωμε τὸν ἔνοχον προστάζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποῖο μέρος βρίσκεται; τάχα θαύρουμι
τοῦ κρίματος τοῦ παλαιοῦ τὸ κρύφιον ἔχνος;

ΚΡΕΩΝ

Σ' αὐτὴν ἐδῶ πῶς κρύβεται τῇ χώρᾳ, λέγει,
κι' ὅτι ζητάει κανεὶς τὸ βρίσκει πάντα
καὶ μοναχὰ ὅ,τι ἀμελεῖ, νομίζω, χάνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέσ' στὸ παλάτι ἢ στοὺς ἀγρούς τὸν ἐσκοτώσαν;
ἢ σ' ἄλλη χώρα ἀπόμακρη ξενιτεμένον;

ΚΡΕΩΝ

Καθὼς ἐπήγαινε νὰ λάβῃ στὸ μαντεῖον
χρησμὸν κάπου τὸν σκότωσαν καὶ δὲν ξανᾶλθε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ δὲν τὸν εἶδε οὐδ' ἄγγελος ἢ ἀκόλουθός του
ποῦ τὸν ἐσκότωσαν;

ΚΡΕΩΝ

Ὅχι, γιατί ἐσκοτώθηκαν καὶ μόνον ἓνας,
ποῦ γλύτωσε ἀπ' τὸν θάνατον, γνωρίζει τοῦτο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιό; λέγε το! Γιατί μπορεῖ κανένας
ἀπὸ τὸ λίγο πῶς πολλὰ νὰ συμπεράνη.

ΚΡΕΩΝ

Λένε ληστὰὶ τὸν σύντυχαν καὶ τὸν σκοτώσαν
πολλοὶ ποῦ ἐπάνω ῥίχθηκαν στὸν βασιλέα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ἤθελε κανεὶς βρεθῆ, νὰ τὸν σκοτώσῃ
ληστής, ἂν δὲν τὸν πλήρωνεν ἀπὸ ἄλλο κάποιος;

ΚΡΕΩΝ

Τοῦτο καὶ τότε πίστεψαν. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐχάθη
ὁ βασιλεὺς δὲν βρέθηκε κανεὶς βοηθός μας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί σᾶς ἐμπόδισε νὰ μάθετε ποῖς ἦταν
τοῦ βασιλέως ποῦ ἐχάθηκεν ὁ δολοφόνος;

ΚΡΕΩΝ

Ἡ Σφιγξ μὲ τὰ τραγούδια τῆς τὰ αἰνιγματώδη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅμως ἐγὼ στὸ φῶς τοῦτα θὰ βγάλω.
Ἄξια ὁ Φοῖβος μᾶς θυμίζει καὶ σὺ ἄξια
τὸ ξεχασμένο τὸ θανάσιμο τὸ κρίμα·
καὶ δίκαια τὸν βασιλέα βοηθὸν θαύρητε
ἐμένα—ὄχι γιὰ χάρι τῶν νεκρῶν μονάχα,
ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια μου τὴ σωτηρία.
Θὰ διώξω ἐγὼ τὴν ἐντροπὴν ἀπὸ τὰς Θήβας,
γιατί ὁ φονιάς ποῦ ἔχει τὸν Λάϊον σκοτωμένα,
μπορεῖ καὶ μένα νὰ σκοτώσῃ καμμιάν ὥρα.

Λοιπὸν κάμνω καλὸ στὸν ἑαυτὸ μου ἂν ἔτσι
τὸν θάνατον ἐκδικηθῶ τοῦ βασιλέως.

Ὅσο πιὸ γλίγωρα μπορεῖτε σηκωθῆτε
τῆς ἰκεσίας πέρνοντας μαζί τις δάφνες.

Κι' ἄλλος ἐδῶ τὸν λαὸν τοῦ Κάδμου ἄς συμμαζέψῃ.

Ἐγὼ ὅ,τι δυνατὸν θὰ ἐπιτελέσω, κ' ἔτσι
ἢ εὐτύχισμένοι ἢ δυστυχεῖς θενά γενοῦμε.

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ τέκνα, ἄς ἐγερθοῦμε, γιατί πλέον ἐκεῖνα
ποῦ νὰ ζητήσωμε ἤλθαμε μᾶς ὑπεσχέθη
καὶ ὁ Φοῖβος ποῦ μᾶς ἔστειλε τοὺς θεῖους χρησμούς του
βοηθὸς ἄς ἔλθῃ καὶ σωτὴρ στὴν πόλι ἐτούτη.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τοῦ Διὸς γλυκύλαλε χρησμέ, ποῦ ἀπ' τὸ μαντεῖον
τὸ πλούσιον ἐδιάβηκες στάς Θήβας,
ὑπομονὴ δὲν ἔχω ἐγὼ καὶ ὁ φόβος μὲ κατέχει,
εὐσπλαχνικὴ θεὲ τῆς Δήλου.

Γιατί φοβοῦμαι τὴν θεϊκὴ ἀξέχαστην ὀργή σου·
ποιὸς ξέρει ἢ προσταγὴ σου
ποιὸ παλαιὸ νὰ κάμωμε λησμονημένο χρέος
ξανά θὰ μᾶς προστάξῃ.

Πέ μου ἀθάνατη θεά,
τῆς Ἐλπίδος τέκνον, Φήμη;

Σ' ἐσένα πρώτην δέομαι, Ἀθηναῖ τοῦ Διὸς κόρη,
καὶ στὴν βοηθὸν τῆς πόλεως θεάν τὴν ἀδελφή σου,
τὴν Ἄρτεμι, στὸν κύκλιον τῆς ἀγορᾶς τὸν θρόνον
ποῦ μένει θρονιασμένη,

Καὶ στὸν Ἀπόλλωνα τὸν τοξότη.

Τοὺς τρεῖς καλῶ σας βοηθοὶ νάλθητε στὰ δεινά μας.

Ἄν ἄλλοτε σὲ δυστυχίαν ἀρχαίαν ἐσεῖς σωτῆρες
ἐδράματε κι' ἐδιώξατε τὴν φλόγα τῆς καταστροφῆς,
καὶ τώρα νὰ βοηθήσετε.

Ἄλλοίμονον ποῦ ἀνάριθμα πάμπολλα τὰ δεινά μου
κι' ὁ λαὸς πάσχει ὀλόκληρος —
ποιὸς τρόπος, ποιὰ φροντίδα μου
θὰ διώξῃ τὸ κακὸ ἀπ' τὴν πόλιν;
Φυτό δὲν ἀναδίν' ἢ γῆ
μὲ πόνους καὶ μὲ βάσανα
γεννοῦνε οἱ δύστυχες μητέρες.

Καὶ θενά ἰθὺς νὰ τρέχουνε πρὸς τοῦ Ἄδη τάκρογιαλί,
ὅπως πουλιά ποῦ πέτονται τὸνα ξοπίσω στ' ἄλλο
πιὸ γλίγωρα κι' ἀπ' τὴ φωτιά
τὴν ἀδάμαστην ἀκόμα.

(Ἀντιστροφή β').

Κ' ἔτσι ἢ πόλις χάνεται —
καὶ τῶν παιδιῶν ποῦ κοίτονται
τάθαφτα σώματα στὴ γῆ
τὸν θάνατον γεννοῦν στὴ χώρα.

Καὶ οἱ παντρεμένες καὶ οἱ γρηῆς μπρὸς τοὺς βωμοὺς μητέρες
παρακαλοῦν νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' τῶν δεινῶν τὸ πλῆθος.
Καὶ ἀντιλαλοῦν τοῦ ἐξίλασμοῦ
φροντίδες καὶ ἀναστεναγμοί!

(Στροφή γ')

Τὸν Ἄρη, τὸν ὀλέθριον, ὅπου χωρὶς ἀσπίδας
φλέγει με καθὼς ἔρχεται μέσ' ἀπὸ θρήνους,
ἀπὸ τῆ γῆ μας μακριὰ κάμε νὰ φύγη
πρὸς τὰ πελάγη ἅς πάη τῆς Ἀμφιτρίτης,
εἴτε στῆ μαύρη θάλασσα,
ἢ ὅπου βογγᾷ ὁ Βορριάς τῆς Θράκης.
Γιατί ὄρθον ὅ,τι ἂν ἀφήσῃ ἡ μέρα
ἔρχεται ἡ νύκτα καὶ τὸ συντρίβει.

Αὐτὸν ἐσὺ πατέρα Ζεῦ, ὦ δέσποτα τῶν ἀστραπῶν,
μὲ τὸ δικό σου σύντριψε τὸ ἀστροπελέκι.

('Αντιστροφή γ')

Θέλω τὰ ὀλάγρια βέλη σου, Φοῖβε μου Λύκιε,
μὲ τὰ χρυσᾶ δοξάρια σου
ρίχνοντας νὰ μᾶς σώτῃς,
τὸν Χρυσομίτραν Διόνυσον
ἀκόμη ἐπικαλοῦμαι
ποῦ εἶναι προστάτης τῶν Θηβαίων,
τὸν Βάκχον, τὸν κρασοπρόσωπον
σύντροφον τῶν Μαινάδων
νὰ ἐγγίσῃ μένα ὀλόκαυτον
πεῦκο τὸν Ἄρη πῦ οἱ θεοὶ
καθόλου δὲν τιμοῦνε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὰ παρακαλεῖς ἐσὺ: Ἄν θὲς νὰ γείνουν
καταλεπτῶς ὄσα ζητῆς, πρέπει νὰκούσῃς

προσεκτικὰ τὰ λόγια μου καὶ θεὰ λάβῃς
παρηγορίαν ὑπέρτατην εἰς τὰ δεινὰ σου.
Τοὺς λόγους τούτους θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τώρα.
Ἄν καὶ τὴν πράξιν ἀγνοῶ κι' ἀγνοῶ τὸν φόνον
καὶ οὗτ' ἓνα ἔχω μαρτύριον νὰ μόδηγήσῃ.
Ἄλλ' ὅμως ἐπειδὴ συμπατριώτης εἶμαι
δικός σας, ἀκούστε με τοῦτο σᾶς κηρύττω:
Ἄν ἴσως καὶ κανεὶς σὲ σᾶς τὸν βασιλέα
ποῖος σκότωσε, γνωρίζει, τὸν προστάζω
νᾶλθῆ καταλεπτῶς νὰ φανερώσῃ ἐμένα
τὴν πράξιν. Ἄν ὁ ἔνοχος ὁ ἴδιος φοβάται
τὸ φοβερὸ ποῦ ἐτέλεσε νὰ εἰπῆ τὸ κρίμα,
μήπως καὶ λάβῃ τὴν ποινὴν ὅπου τᾶξίζει,
κηρύττω ἐγὼ πῶς ἄφοβα νὰ πῆ τὸ κρίμα
μπορεῖ καί, λέγω, ἀπείραχτον θὰ τὸν ἀφήσω.
Δὲν θεὰ πάθῃ τίποτε, μόνο ἀπ' τὰς Θήβας
μακριὰ θὰ φύγη ἀπείραχτος ὁ δολοφόνος.
Ἄν λάχῃ πάλι καὶ κανεὶς σὲ σᾶς γνωρίζῃ,
πῶς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἐσκότωσε τὸν βασιλέα
ἀπ' ἄλλῃ χώρα μακρινήν, ἅς μὴ τὸ κρύψῃ
καὶ πλοῦσια τοῦ ὑπόσχουμαι θὰ τὸν ἀμείψω,
χάρι γι' αὐτὸ παντοτεινὴ θὰ τοῦ χρωστώ·
ἂν πάλι μοῦ τὸ κρύψετε αὐτὸ ἀπὸ φόβον
φοβούμενοι μὴ φίλο σας ἢ τὸν ἑαυτὸ σας
βλάψετε, τοῦτ' ἀκούσατε ποῦ ἐγὼ κηρύττω:
Νὰ μὴ δεχθῆ τὸν ἔνοχον κανεὶς, κανεὶς σας
στὸ σπίτι του· νὰ μὴ δεχθῆ νὰ τοῦ μιλήσῃ,
μήτε στὰς δεήσεις σύντροφον νὰ τότε λάβῃ,
ἀκόμη οὔτε τοὺς χέρνιδας νὰ τοῦ προσφέρῃ·

προστάζω νὰ τὸν διώχνετε Θηβαῖοι καθένας ἀπὸ τάγνὰ τὰ σπίτια σας, γιατί μιαινει, ὡς τὸ μαντεῖον ἐκήρυξε, τὴν πόλιν ὅλη. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ πρόσταγμα θεὰ τελέσω ὁ Φοῖβος ποῦ μᾶς ἔστειλε, καὶ θὰ ἐκδικήσω τὸν σκοτωμὸν τοῦ ἄμοιρου τοῦ βασιλέως. Κατάρρα ἀφίνω, τοῦτα μου τὰ λόγια ὄλοι εἰς ἔργον νὰ τὰ βάλετε, γιὰ τὸ χατίρι τῆς πόλεως, ὅπου φθίρεται καὶ τὸ δικό μου. Γιατί καὶ ἂν δὲν ἐπρόσταξεν ἀκόμη ὁ Φοῖβος τὴν πόλιν νὰ ἐξαγνίσωμεν ἀπὸ τὸ κρῖμα, πάλι κακὸ θενάτανε, ἀφοῦ κέχάθη μέσ' στοὺς ἀνθρώπους ὁ ἄριστος τῶν Θηβαίων ὁ ἀναξ, νὰ φήσωμε ἀνεκδίκητον τὸν σκοτωμὸ του. Τώρα στὸν ἴδιον ποῦ ἔλαχε νὰ βασιλεύω θρόνον, ποῦ αὐτὸς βασίλευε, τὴν ἴδιαν κλίνη τὴν ἴδια ἀκόμη σύζυγον μ' ἐκείνον νάχω, καὶ ἂν ἄκληρος δὲν πέθαινε, θάταν ἀδέλφια τὰ τέκνα του ποῦ θάκαμνε μὲ τὰ δικά μου· τὸν ἔχει δαμασμένο ὠμὲ ἢ κακὴ τύχη τὸν Λαῖον· μὰ πατέρα μου σὰ νὰ τὸν εἶχα θὰ προσπαθήσω τὸ φονιά τοῦ Λαίου νὰ πιάσω τοῦ Λαίου, ὅπου ὁ Λάβδακος ἔχει γεννήσει τοῦ Πολυδώρου τὸ παιδί, ὅπου κραταίει ἀπὸ τοῦ Κἀδμου τῆ γενιά καὶ ἀπ' τὸν παλιὸν Ἀγήνορα. Καὶ τοὺς θεοὺς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναδώση βλαστὸν ἢ γῆ σ' ἐκείνονε ποῦ δὲν θὰ κάμη, ὅσα προστάζω· δέομαι στοὺς θεοὺς ἀκόμη παιδί νὰ μὴ τοῦ γεννηθῆ ἀπὸ τῆ γυναῖκα

μιὰ συμφορὰ χειρότερη ἀπ' αὐτὴν νὰ λάχη.

Κατάρρα καὶ στοὺς ἔνοχους εἶτε πολλοὶ ἵνα εἴτ' ἕνας· κακοθάνατος κακὰ νὰ πάη.

Καὶ ἂν εἶν' μέσ' στὸ παλάτι μου καὶ τὸν γνωρίζω, ἄς πέση ἐπάνω μου ὁ θυμὸς τῶν ἀθανάτων καὶ ὅποια κατάρρα ἔδωκα σ' ἐμὲ νὰ στρέξῃ καὶ στοὺς Θηβαίους ποῦ ἀκούνε με ἄς εἶν' ἡ Δίκη σύμμαχη καὶ παντοτεινὰ οἱ Ἀθάνατοι ἄς τοὺς βοηθοῦνε.

ΧΟΡΟΣ

Ἄναξ, καθὼς ἐμίλησες ἐγὼ μιλάω τὸν Λαῖον δὲν ἐσκότῳσα· οὔτε γνωρίζω τὸν ἔνοχον, καὶ δύναται μόνον ὁ Ἀπόλλων τὴν ἀπορίαν ποῦ ἐγέννησε καὶ νὰ τὴ λύσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σωστὰ μιλεῖς. Μὰ ποιὸς μπορεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς κάτι τι τοὺς Ὀλυμπίους;

ΧΟΡΟΣ

Μίαν ἄλλη συμβουλή μπορῶ νὰ δώσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ μίαν ἀκούω πρόθυμος ἂν θῆς καὶ δύο.

ΧΟΡΟΣ

Ὁ Τειρεσίας γνωρίζομε πῶς ὅσα ὁ Φοῖβος μπορεῖ, καὶ ἐκεῖνος δύναται νὰ τὰ μαντεύσῃ· καὶ ἂν τὸν ρωτήσωμε μπορεῖ, ποιὸς ξέρει, αὐτὰ ὅλα καθαρότατα νὰ μᾶς γνωρίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τοῦτο δὲν τὰμέλητα. Ὁ Κρέων, ὡς μοῦ ἴπε, νὰ τόνε φέρουν ἔστειλε τὸν μάντι ἀγγέλου,

καὶ πῶς ἀκόμη ἀργοπορεῖ, ἀπορῶ, φίλε.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ τᾶλλα ἀβέβαια φυσικὰ καὶ κούφια λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὰ λόγια; πέ μου γλίγωρα θέλω νὰ μάθω.

ΧΟΡΟΣ

Λένε πῶς τὸν ἐσκότωσε κάποιος διαβάτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔτσι ἀκουστὰ τῶχω κ' ἐγώ. Μὰ ποῖος τὸν εἶδε;

ΧΟΡΟΣ

Ἀκόμη καὶ ἂν ἀφόβητη τύχ' ἢ ψυχὴ του,
ὅμως θαρρῶ ἢ κατάρᾳ σου θὰ τὸν μακρύνῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅποιος χωρὶς νὰ ταραχθῆῖ κάμνει τὸ κρῖμα,
ἐκεῖνον δὲν τρομάζουνε τὰ μάταια λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Ἴδου ὅμως ποῦ ἀφανέρωτος δὲν θενὰ μείνη·
τὸν θεῖον τῶρα ἐδῶ ὀδηγοῦν τὸν Τειρεσίαν
τὸν μάντιν, ὅπου ἐνδόμουχην μὲς τὰ βαθειά του
μόνος του μέτα στοὺς θνητοὺς ἀλήθειαν ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

6 Σὺ, ποῦ τὰ πάντα δύνασαι νὰ κρίνης, μάντι,
κι' ὅσα μποροῦν νὰ λέγωνται κι' ὅσ' ἄρητα εἶναι,
ὦ Τειρεσία, ἐπίγεια μαζὶ καὶ οὐράνια,
τὴν συμφορὰν ποῦ δέρνει μας ἂν καὶ δὲν βλέπης,
ξέρεις καλὰ κ' αἰσθάνεσαι· μονάχα ἐσένα,
ἀναξ, προστάτη εὐρίσκομε στὴ δυστυχία.
Ὁ Φοῖβος, ὅπως θάμαθες ἀπ' τοὺς ἀγγέλους
σ' ἐκείνους ὅπου ἐστείλαμε νὰ τὸν ῥωτήσουν,

παράγγειλε πῶς ἄλληνε γιὰ τρεῖς καμμῖα
δὲν εἶναι ἢ νὰ σκοτώσωμε τοῦ βασιλέως
Λαίου, ἢ νὰ ἐξορίσωμε τοὺς δολοφόνους.

Ἡ σωτηρία μας κρέμεται σ' ἐσένα μόνον.
Τὸ πιὸ ἀγαθὸ ποῦ δύναται κανεὶς νὰ κάμῃ
εἶναι νὰ κάμνῃ τὸ καλὸ μὲ κάθε τρόπο.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἄλλοίμονο! Πόσο βαρὺ καλὰ νὰ ξέρης
τὸ ἀληθινὸ ποῦ ἀνήμπορο νὰ σὲ βοηθήσῃ
κ' εἶναι συνάμα βλαβερό. Ἐσχώνοντας ὅμοιος
ὅ,τι καλὰ δὲν ἤξερα ἤλθα ἐδῶ πέρα·
τέτοιαν ἀλλοιῶς δὲν θᾶχα ἐγὼ τόλμην ὁ μάντις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί νὰ συμβαίνη κι' ἄθυμος μᾶς ἤλθες, μάντι;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Στὸ σπίτι μου νὰ ξαναπάω ἄσε με, Οἰδίπου.
Τὴ δυστυχία καλύτερα θενὰ ὑπομείνης,
ἐγὼ πάλι καλύτερα τὴν ἐδική μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δίκαια δὲν λὲς οὔτε ἀρεστὰ στὴν πόλιν, μάντι,
τὴν πόλιν ὅπου σέθρεψε καθῶς ἀρνεῖσαι,
ἀπὸ ἀπορία ποῦ σοῦ ζητάει νὰ τήνε βγάλῃς.
Μὴ, σέξορκίζω στοὺς θεούς, ὦ Τειρεσία,
ἀρνεῖσαι ποῦ ὅλοι, ἰκέται σου, παρακαλοῦμε.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἶναι γιὰτὶ δὲν ξέρετε· μὰ ἐγὼ ποτὲ μου
δὲν θενὰ πῶ τὸ μάντευμα ποῦ μέλλει, Οἰδίπου,
νὰ φανερώσῃ τὰ φρικτότατά σου ἔργα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί λές; καλὰ γνωρίζοντας τὰ πάντα κρύβεις;
Μᾶς καταστρέφεις μὰ τὸ ναὶ καὶ μᾶς προδίδεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τὸν ἑαυτὸ μου δὲν ποθῶ καὶ σὲ νὰ θλίψω.
Τί λοιπὸν μάταια μέρωτᾶς καὶ μεξετᾶζεις,
ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο ἀπὸ μὲ κάτι νὰ μάθῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Ω ἐλεεινότατε ἄνθρωπε, ποῦ κέναν βράχον
μπορεῖς νὰ ὀργίσῃς, δὲν θὰ ᾽πῆς ὅ,τι ῥωτοῦμε,
ἀλλὰ ἔτσι ἀδάκρυτος, ἀλύγιστος θὰ μείνῃς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Γιὰ τὸν θυμὸ μου ἐμένα ψέγεις τάχα,
καὶ τὴν ὀργὴν ποῦ σὲ κατέχει δὲν τῆ βλέπεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Οργίζομαι· μὰ ποῖς ἀκούοντας τέτοια τάχα
λόγια, θάμενε ἀνόργιστος, ὅπου τὴν πόλιν,
τὴν πόλιν ποῦ σέγέννησεν αὐτὰ ἀτιμάζουν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Μόνα τους θὰ φανερωθοῦν: τί κι' ἂν τὰ κρύβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τότε λοιπὸν τί ἀνάγκη σου νὰ μᾶς τὰ κρύβῃς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Πιότερα δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Ἔτσι ὅσο θέλεις
πλάνταζε, θύμωνε ἄγρια· δὲν μὲ φοβίζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ναί! βαρυθυμωμένος εἶμαι, καὶ κανένα
δὲν θεὰ λείψω νὰ σοῦ ᾽πῶ, ἀπ' ὅσα, ἀλήθεια,

πιστεύω· λοιπὸν μάθε το πῶς καλὰ ξέρω
ὅτι ὄχι μόνο τοὺς φονεῖς ἐσὺ γνωρίζεις,
ἀλλ' ὅτι καὶ συνέτρεξες αὐτὸν τὸν φόνον.
Ἔστω κι ἂν δὲν ἐμόλυνες τοῦ Λαίου τὸ αἷμα
τὰ χέρια σου. Ἄν δὲ σέκαμνε τυφλὸν ἡ τύχη,
ἐσένα θεὰ πίστευα αὐτουργὸν τοῦ φόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἀλήθεια; ἐγὼ στὸ κήρυγμα νὰ ἐμείνῃς, λέγω,
καὶ πλέον ἀπὸ σήμερα οὔτ' ἐγὼ, οὔτε τοῦτοι
ταιριάζει νὰ πευθύνομε σέσὲ τὸν λόγον,
ποῦ εἶσαι τὸ ἀνόσιο μίασμα τοῦ τόπου!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τέτοια ἀπότολμην κατηγορία σέμένα
ρίχνεις καὶ ἀπ' τὸ θυμὸ μου θὰ γλυτώσης, λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἦξευρα πῶς πικρὴ ἡ ἀλήθεια ποῦ εἶπα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὰ δὲν σοῦ τὰ δίδαξε ἡ μαντεία βέβαια.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἐσὺ νὰ πῶ μανάγκασες ὅσα δὲν θέλω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὰ νὰ μοῦ πῆς σ'ἀνάγκασα; λέγε νὰκούσω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τάχα καλὰ δὲν μάκουσες; τί ζητεῖς τώρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ἐκατάλαβα καλὰ, γιὰ ξαναπέ μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Λέγω πῶς εἶσαι ὁ ἔνοχος ποῦ ἐμεῖς ζητοῦμε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τίς διπλῆς δὲν θὰ χαρῆς, βέβαια, βρισιῆς σου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Κι' ἄλλα νὰ πῶ; καὶ πιότερο νὰ σέ θυμώσω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῆς ὅ,τι θέλεις. Μάταια, κούφια τὰ λόγια.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Λέγω λοιπὸν σ' αἰσχροτάτῃ πῶς ἤλθες σχέσιν
μὲ τοὺς στενοὺς σου συγγενεῖς· καὶ δὲν γνωρίζεις
πόσο κακῆ εἶναι ἡ θέσις σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐννια σου κι' ἀτιμώρητος δὲν θάπομείνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Βέβαια, σὰν ἔχη δύναμιν κάποια ἡ ἀλήθεια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέσα σου δὲν εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια ἐσένα,
τυφλὸς στὰ μάτια καὶ σταυτιά καὶ στὸν νοῦν εἶσαι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Δυστυχησμένος εἶσαι ποῦ μὲνιδίζεις με τέτοια·
θὰ σέ δνειδίσουν αὔριον ἐσέναν' ὄλοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπαυτη τύφλα σέ κρατεῖ καὶ δὲν κατέχεις
οὐδὲ κ' ἐμέ, οὐδὲ κι' ἄλλονε θνητὸν νὰ βλάψῃς,
ἀπ' ὅσους χαίρονται ἀγαθὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Βέβαια ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ βλάψω ἐσένα,
εἶν' ὁ Ἄπολλων ἀρκετὸς γιὰ νὰ τὸ κάμῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ Κρέων νὰ ἐπινόησεν αὐτὰ ἢ μονάχος
ἐσύ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἄτος σου ἐβλάφθηκες ἐσύ. Ὁ Κραίων τί φταίει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὡ πλοῦτε καὶ βασιλεία στὴν γῆν ποῦ ἀπ' ὄλες
τίς τέχνες τίς ἀνθρώπινες ἐξέχεις· κάμνεις
ὄλοι τοῦ βασιλέως τὴ ζωὴ νὰ τὴ ζηλεύουν,
ἀφοῦ γιὰ τὸν βασιλικὸν τὸν θρόνον, ὅπου
ἡ πόλις μοῦ τὸν ἔδωκε, ἄξιο μου δῶρο,
χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ζητῶ, τοῦτος ὁ Κρέων
ὁ πρῶτα φίλος μου πιστὸς μέπιβουλεύει,
τὸ σκῆπτρον αὐτὸ θέλοντας γιὰ τὸν ἑαυτό του,
καὶ μοῦστειλε τὸν μάγο αὐτὸν καὶ τὸν πανοῦργον,
τὸν δόλιον, τὸν ἀγύρτη αὐτὸν ποῦ μόνο
κέρδη ἀγαπᾷ, κ' εἶναι τυφλὸς εἰς τὴν μαντείαν.
Πότε, γιὰ πέ μου, ἐδείχθηκες μάντις ἀλήθεια;
ὅτάν ἡ Σφιγγοπρόσωπη ἐδῶ ἦτον Σφίγγα,
καὶ ζωτικὰ ἐτραγούδαε τὰ αἰνίγματά της,
δὲν ἔδινες σωτήριες τίς συμβουλές σου·
τὸ αἶνιγμα εὐκολοξήγητο δὲν ἦτον τότε,
οὔτε ἦτονε τοῦ καθενὸς γιὰ νὰ τὸ λύσῃ·
μαντείαν ἐχρειαζότανε ποῦ δὲν τὴ βρῆκες
στοὺς οἰωνοὺς ποῦ ἐξέταζες, ἀλλ' οὔτε ἀκόμη
θεὸς κανεὶς σ' τὴν ἔδωκεν. Ἐγὼ ὁμως ἤλθα
χωρὶς νὰ ξέρω τίποτε, ὁ Οἰδίπους, λύω
τὸ αἶνιγμα καὶ τὴν τρομερὴ τὴν Σφίγγα φθείρω.
Ἄπὸ τὸν θρόνον ὠρλίσθηκες νάπομακρύνῃς
ἐμέ, σιμὰ στὸν Κρέοντα νὰ βασιλεύῃς.
Μοῦ φαίνεται πῶς κλαίοντας καὶ οἱ δύο τὰς Θήβας
θαφῆσετε· τὸ μίασμα μαζί θὰ φύγῃ.

Τὰ γερατειὰ ἂν δὲ σεβόμεον θάβλεπεσ ποία
ἀνταμοιβὴ θὰ λάβαινες στοὺς λογισμοὺς σου.

ΧΟΡΟΣ

✓ Σέμας ὁ θυμὸς φαίνεται πῶς καὶ τὰ λόγια
τὰ δικά του ἐμπνέει, βρσιλεῦ, καὶ τὰ δικά σου.
Τέτοια δὲν μᾶς χρειάζονται. Μὰ πρόπον εἶναι,
τὴν ἄριστη γιὰ τὸν χρησμὸν ναύροῦμε λύσιν. +

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

✓ Τί κι' ἂν λογιέσαι βασιλεύς; ἐγὼ θὰ δώσω
ἀπόκρισιν ἀνάλογη στ' ἄθλια σου λόγια·
γιατὶ ἐγὼ τὴν δύναμιν ἐτούτην ἔχω.
Δὲν εἶμαι σκλάβος ἐδικός σου ἀλλὰ τοῦ Φοίβου·
τῆς προστασίας τοῦ Κρέοντος δὲν ἔχω ἀνάγκην. +
Μὲ τέτοια γλῶσσσα σοῦ μιλῶ τυφλὸς γιατί εἶπες
πῶς εἶμαι, ἀλλ' ἂν τοῦ λόγου σου ἀνοιχτομάτης
εἶσαι, γιατί στήν ἄβυσσον ποῦ ἔχεις φθασμένα
δὲν βλέπεις; Καὶ τὸ σπίτι σου ποῖό 'ναι δὲν ξέρεις.
Μήπως γνωρίζεις τὴν γενεάν ὅπου κρατιέσαι;
Δὲν ξέρεις ὅτι μισητὸς στοὺς συγγενεῖς σου
τοὺς πεθαμένους ἔλαχες καὶ σ' ὄσους ζοῦνε,
καὶ πῶς διπλὴ φρικτότατη τῶν γονέων κατάρρα
ἀπὸ τὰς Θήβας, ἄθλιε, θὰ σὲ μακρύνῃ; +
'Εσένα ποῦ καμώνεσαι γι' ἀνοιχτομάτης
ποιὸς τόπος ἀπὸ τὴν φωνὴν δὲν θάντηχῆσῃ;
τὴν ἐδική σου; ποιὸ βουνό, ποιὸς ἄλλος
Κιθαιρῶν τέτοιοι ἀνομοι ποῦ ἔκαμες γάμον
καὶ μπῆκες καλοτάξιδος σαυτὸ τὸ σπίτι;
'Αλλ' οὔτε καὶ τῶν ἄλλων σου κακῶν τὸ πλῆθος
γνωρίζεις ποῦ σὲ κάμνουνε μὲ τὰ παιδιὰ σου +

ἴσον. Καὶ τώρα οὐκ εἰδίδε ἂν ἠμπορέσῃς
ἐμένα καὶ τὸν Κρέοντα, ὅσο κι' ἂν θέλῃς·
χειρότερη κανένας σου θνητὸς δὲν θάχῃ
τύχην ἀπὸ ὄσους τρέφονται στήν γῆν ἐτούτη. ✓

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

'Αλλὰ μπορεῖ τέτοια νακούῃ κανένας λόγια
καὶ νὰ ὑπομένη; Πήγαινε σοῦ λέγω γέρο
στῶν θεῶν τὴν κατάρρα—!

Πήγαινε πίσω σπίτι σου. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ποτὲ δὲν θενάρχόμουνα, ἂν δὲν μὲκάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ἐκάλεσα ὄχι ἐλπίζοντας μωρολογίες,
ἀλλοιῶς δὲν θενὰ πάταγες εἰς τὸ παλάτι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τέτοιος ἐγὼ ἐγεννήθηκα: μωρὸς γιὰ σένα,
μὰ συνετὸς γιὰ τοὺς γονεῖς ποῦ σέχουν κάμει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ ποιὸς γονεῖς; ποιὸς μὲκαμεν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

'Η μέρα τούτη θὰ σὲ φάῃ, ποῦ θὲ νὰ δείξῃ
ποιὸς σέκαμε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αἰνιγματώδη, σκοτεινὰ λόγια, μοῦ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Μὰ ἔλεγες πῶς τὰ αἰνίγματα ξέρεις καὶ λύνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ψέγε με γιὰ ὅσα ἐβοήθησαν νὰ γείνω μέγας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Αὐτὴ σου ἡ τύχη σέφθειρε, δυστυχισμένε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λίγο μὲ μέλλει, ἀφοῦ ἴωσα μαυτὴν τὰς Θήβας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Φεύγω! παιδί μου, ὀδήγει με νὰ πάω στὸ σπίτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς σὲ ὀδηγήσῃ. Πήγαινε ἀφοῦ εἶσαι ἐμπόδιο,
νὰ τελεσθῇ τὸ πρόσταγμα τάγιο τοῦ Φοίβου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἶπα, ὅσα μέρωτήσατε· καὶ τώρα φεύγω
καὶ δὲν φοβοῦμαι θάνατον ἐγὼ ἀπὸ σένα.

Σοῦ λέγω μόνον ὁ ἄνθρωπος ὅπου ζητοῦνε,
ἐκεῖνος ὅπου ἐσκότωσε τὸν βασιλέα

εἶναι μπροστά, καὶ μέτοικος ἂν λήῃ πῶς εἶναι,
γλίγωρα θὰ τὸν εὔρετε νᾶναι Θηβαῖος.

Δὲν θὰ χαρῆι γιὰ τούτῃ του τὴν καλὴ τύχη,
θὰ τυφλωθῇ, προλέγω σας, καὶ θὰ πλανᾶται

ξένος μέσα στὴν ξενιτεῖά μὲ τὸ ραβδί του
ναυρῆ τὸν δρόμον ψάχνοντας· ὁ ἴδιος

πατέρας καὶ ἀδελφὸς ὁμοῦ! καὶ τῆς μητρὸς του
μαζὶ παιδί καὶ σύζυγος... Ἔσεῖς θὰ ἰδῆτε

πῶς εἶναι, καὶ πῶς ἐσπειρεν ἴδια γυναῖκα
μὲ τὸν πατέρα θὰ βρεθῇ. Καλὰ στοχάσου

μπαίνοντας στὸ παλάτι σου αὐτὰ ποῦ λέγω·
κι' ἂν εὔρης ὅτι ψέματα σοῦ λέγω, τότε

νὰ μὴν πιστεύῃς στὴ δική μου τὴν μαντεῖαν.

ΧΟΡΟΣ

Ποῖος εἶν' αὐτός, ποῦ ὁ Δελφικὸς μαντικὸς εἶπε βράχος

πῶς ἔκαμε μὲ φοινικὰ τὰ χέρια κακὰ τόσα;

Εἶναι καιρός,

πιὸ γλίγωρα ἀπὸ τ' ἄνεμόποδ' ἄτια

τὸ πόδι του γοργὸ νὰ πάρῃ

νὰ πάῃ μακριά.

Ὁ Ἀπόλλων μὲ τις ἀστραπὲς

καὶ τὴ φωτιά καὶ τὸ δοξάρι

κινιέται κατ' ἀπάνω του,

καὶ φοβερὲς τὸν ἀκλουθοῦν

οἱ ἀλάθευτες Ἐριννῦες.

(Ἀντιστροφή α΄.)

Γιατὶ ἔλαμψε ἀπ' τοῦ Παρνασοῦ τὴν κορυφὴ τὴ χιονισμένη
χρησμός, ὅπου προστάζει μας ναύροῦμε τὸ φοινῆ,

γιατὶ συχνάζει στ' ἄγρια

τὰ δασωμένα μέρη,

στ' ἄντρα, στοὺς βράχους καὶ—

σὰν ταῦρος μὲ τὸ πόδι του,

τὸ δύστυχο ὁ δυστυχισμένος,

τὸ μάντευμα τὸ Δέλφιον,

ποῦ ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς ἐστάλη,

μακριὰ νὰ διώξῃ θέλει.

Ὅμως τὸ θεῖκὸ μάντευμα

πετάει πάντα ζωντανὸ

τριγύρω ἀπ' τὸν δυστυχισμένον.

(Στροφή β΄.)

Δεινὴ λοιπὸν ἡ ταραχὴ ποῦ φέρνει ὁ μάντις,

οὔτ' εἶν' ἀπίστευτα ὅσα λέει καὶ πιθανὰ δὲν εἶναι.

Ἔτσι δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ,
 μὲ τῶν ἐλπίδων τὰ φτερά πετάω
 οὔτε στὸ μέλλον βλέποντας οὔτε καὶ στὸ παρόν.
 Ἡ ἔχθρα πῶς ἐστάθηκεν
 ἀνάμεσα στὴ γενεὰ τοῦ Λαβδάκου
 καὶ τοῦ Πολύβου τὸ παιδί,
 οὔτ' ἄλλοτε ἄκουσα ποτὲ
 οὔτε καὶ τώρα ξέρω,
 κἔτσι ἐκδικούμενος ἐγὼ
 τὸν σκοτωμὸν τοῦ Λαίου,
 ἔνοχον τὸν Οἰδίποδα στὸν λαὸν νὰ παραστήσω.

(Ἀντιστροφή β'.)

Ὅμως ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Δελφικὸς θεὸς καλὰ γνωρίζουν
 τὰνθρώπινα. Ἄλλ' ἀπίστευτο
 κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μάντις
 στὴν κρίσι νὰ ὑπερέχη ἐμένα.
 Στὴ σοφία στέκ' ἡ ὑπεροχὴ
 ἀπ' ἀνθρωπὸν ἀνθρώπου.
 Ὅμως ποτὲ δὲν θάψεγα τὸν βασιλέα, ἂν δὲν ἔβλεπα
 ἀπόδειξι στῶν κατηγορῶν του τὰ λόγια.
 Γιατί ἄλλοτε ποῦ φανερά ἡ Φτερωμένη Κόρη
 γοργόπεσεν ἀπάνω του, σοφὸς ἐδείχθη
 καὶ ἀληθινὰ σωτήριος εἰς τὴν πόλιν—
 γι' αὐτὸ ποτὲ στὴ σκέψι μου κακὸς δὲν θᾶνε ὁ Οἰδίπους.

ΚΡΕΩΝ

Ἄνδρες Θηβαῖοι, ὡς ἔμαθα πῶς ὁ Οἰδίπους
 κατηγορίες βαρύτερες λένε μοῦ ρίχνει,
 ἤλθα ἐπειδὴ δὲν βᾶσταξα. Γιατί ἂν πιστεύη

τῆς δυστυχίας ποῦ τοῦτυχε πῶς εἴμ' αἰτία
 ἢ πῶς κακὸ ἐγὼ τοῦκαμα μὲ λόγια ἢ μέργα,
 δὲν θέλω πῶτερο νὰ ζῶ μαῦτον τὸν ψόγον,
 γιατί μικρὴ δὲν ἔχω ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν ζημία·
 ζημία, νομίζω, ὑπέρτατη πῶς εἶνε
 οἱ φίλοι κακὸν νὰ μὲνομάσουνε.

ΧΟΡΟΣ

Τοῦτα σοῦ κατηγορήσαν μὲς τὸ θυμὸ τους,
 κι ὄχι γιατί τὰ νόμισαν σωστὰ πῶς εἶναι.

ΚΡΕΩΝ

Εἶπαν πῶς τάχα ἔβαλα τὸ μάντι ἐγὼ
 νὰ εἰπῇ ὅσα εἶπε.

ΧΟΡΟΣ

Ἐλέγαν τέτοια· μὰ γιατί, δὲν ξέρω, Κρέων.

ΚΡΕΩΝ

Μὲ τὰ σωστὰ του τάλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια;

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ξέρω. Τῶν ἀρχόντων δὲν θωρῶ τὰ ἔργα.
 Ἴδου ὅμως βγαίνει ὁ βασιλεὺς ἀπ' τὸ παλάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ σύ! Πῶς εἶν' καὶ τόλμησες μπροστὰ μου νάλθης
 καὶ νὰ πατήσης τοῦ σπιτιοῦ μου τὸ κατώφλι,
 σὺ φανερά τὸ βασιλιὰ ποῦ ἔχεις σκοτώσει,
 καὶ ποῦ ληστής τοῦ θρόνου μου νὰ γείνης θέλεις.
 Πέ μου γιὰ χάρι τῶν θεῶν, γιὰ ποιὸν μέπηρες,
 ἀνόητον τάχα ἢ δειλόν, κι' αὐτὰ μοῦ κάμνει
 ἢ μήπως τάχα νόμισες ἐγὼ τὴν πανουργίαν
 δὲν θεὰ καταλάβαινα καὶ θὰ ἔδεχόμουν!
 Τάχα μωρότατος δὲν εἶσαι νὰ πιστεύης,
 πῶς δίχως φίλους καὶ λαὸν θεὰ μπορέσης

ἀπὸ τὰ χέρια μου τῆ βασιλεία νάρπάξης
ὅπου μὲ χρήματα καὶ φίλους ἀποκτοῦνε ;

ΚΡΕΩΝ

Ἐέρεις τί θάτανε καλὸ νὰ κάμῃς ; ἄκου
ἴσα πρὸς ὅσα μοῦ εἶπες τώρα λόγια, Οἰδίπου,
κἔπειτα μόνος σου μπορεῖς καὶ κρίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εὐγλωττος εἶσαι. Δύσκολα ὅμως σὰκούω
γιατί πῶς εἶσαι ἄπιστος, βρέθηκες, φίλος.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τοῦτο. Δέξου νὰ μάκούσῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὸ ὅ,τι κακὸς ἐστάθης, Κρέων.

ΚΡΕΩΝ

Ἄν τὴν ἀστόχαστη τὴν τόλμη σου νομίζεις
πῶς κάτι ἀξίζει, βέβαια, δίκιο δὲν ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐπίβουλος σὲ συγγενῆ σου ἐδείχθης, κἔτσι
νομίζεις ἀτιμώρητος πῶς θενὰ μείνης ;

ΚΡΕΩΝ

Ὅμολογῶ πῶς δίκαια μίλησες τώρα,
ἀλλ' ὅμως τί 'ναι τὸ κακὸ ποῦ σοῦχω κάμει ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μοῦλεγες ἢ δὲν μοῦλεγες πῶς εἶν' ἀνάγκη,
νὰ στείλω ἐδῶ νὰ φέρουνε τὸν Τειρεσία ;

ΚΡΕΩΝ

Αὐτὴν μου δὲν τὴν ἄλλαξες τῆ γνώμη ἀκόμη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πόσος καιρὸς ἐπέρασεν ἀφ' ὅτου ὁ Λαῖος...

ΚΡΕΩΝ

Ἔκαμε τί ; Δὲν ξέρω τί 'ναι ὅπου ῥωτᾷς με.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐχάθη ἀπὸ θανάσιμην κρυφὴν αἰτία ;

ΚΡΕΩΝ

Ἀμέτρητος καιρὸς ἔχει, θαρρῶ, περάσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τότε μάντιν λέγανε τὸν Τειρεσία ;

ΚΡΕΩΝ

Σοφὸν καὶ τότε. Κι' ὅμοια τὸν ἐτιμοῦσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τάχα μεθυμήθηκεν ὁ μάντις τότε ;

ΚΡΕΩΝ

Ὅχι δὲν σέθυμήθηκε ποτέ, πιστεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' οὔτε τὸν ῥωτήσατε γιὰ τοὺς φονιάδες ;

ΚΡΕΩΝ

Πῶς ὄχι ! τὸν ῥωτήσαμε, μὰ δὲν μᾶς εἶπε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί σᾶς τῶκρυψε ὁ σοφὸς ὁ μάντις τοῦτο ;

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ξέρω. Νὰ σιγῶ λοιπόν, ἀναξ, ταιριάζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κάτι θὰ ξέρης, μολαταῦτα, ἔστω καὶ λίγο.

ΚΡΕΩΝ

Πέ μου κι' ἂν ξέρω κάτι τί δὲν θὰ τὸ κρύψω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγω ἂν δὲν συμφώναγε μὲ σένα ὁ μάντις,
τοῦ Λαῖου φονιάς δὲν θᾶλεγε πῶς εἶναι ὁ Οἰδίπους.

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ξέρω ὁ μάντις τί σοῦ λέγει. Ὡστόσο θέλω
νὰ μάθω, ὡς θες καὶ σὺ ἀπὸ μὲ νὰ μάθης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐξέταξε. Φονιά ποτὲ δὲν θενὰ μεύρης.

ΚΡΕΩΝ

Πῶς; μὴ δὲν ἔχης σύζυγον τὴν ἀδελφῆ μου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπ' ὅσα λέγεις τίποτε δὲν ἀπαρνεύμαι.

ΚΡΕΩΝ

Μαζί της δὲν μερίζεσαι τὴν ἐξουσίαν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ὅ,τι ποτὲ μοῦ ζήτησε ὄχι δὲν εἶπα.

ΚΡΕΩΝ

Τάχα δὲν μὲ τιμοῦν ἴσα μὲ σὰς τοὺς δύο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' ὅμως ἐδῶ δείχεται κάκιστος φίλος.

ΚΡΕΩΝ

Ἦχι. Ἄν ἀμερόληπτα θέλεις νὰ κρίνης—

Καλὰ στοχάσου: προτιμότερο δὲν θᾶτον
νὰ ἐξουσιάζης ἀφοβος καὶ νὰ κοιμᾶσαι

τιμώμενος καὶ σὺ μὲ τοὺς ἄρχοντας ἴσα;

Ἐγὼ ποτὲ δὲν θᾶθελα βασιλεὺς νᾶμαι,

βασιλικά ὅμως θᾶθελα νὰ πράττω. Τὸ ἴδιο

καθένας ἄλλος. Ἄφοβος ἔτσι λαμβάνω

ὅ,τι θελήσω. Ποῦ ἂν βασιλεὺς μονάρχος

ἴσως καὶ νᾶκαμνα πολλὰ—ἀθέλητά μου.

Θέλεις λοιπὸν ἀνήσυχη τὴν βασιλείαν

νὰ προτιμῶ ἀπ' τὴν ἀνοιασπη τὴν ἐξουσίαν;

Δὲν εἶμαι τόσον ἄμυαλος ὥστε νὰ θέλω,

ἀπ' ὅσα ὠφέλιμα καλὰ κατέχω, κι' ἄλλα.

Τώρα ὄλ' ἡ Θήβα, φίλοι μου. Ὅσοι σὲ θέλουν
σέμενα πάντα τρέχουνε, ξέρεις, Οἰδίπου.

Ἔτσι μονάχα ἐλπίζουνε νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

Πῶς λοιπὸν τοῦτ' ἀφίνοντας νὰ ποθῶ ἄλλα;

Ποτὲ νοῦς καλοστόχαστος κακὸς δὲν εἶναι·

ἀλλ' οὔτε βασιλέας ποτὲ θέλω νὰ γείνω,

οὔτε θὰ καλοτύχιζα, κι' ἂν προσπαθοῦσα

μᾶλλους μαζί νὰ πάρω σου τὴ βασιλεία.

Εἰς τὸ μαντεῖον πήγαινε καλὰ νὰ μάθης,

ἂν τὸν χρησμὸν σοῦ ἄλλαξα καὶ δὲν τὸν εἶπα

ὅπως τὸν πῆρα. Ἄν τύχη δὲ καὶ μὲ τὸν μάντιν

φανῆ πῶς ἐτυμφώνησα γιὰ κάποιον πράγμα—

νὰ μὲ σκοτώσης, βασιλιᾶ, παρακαλῶ σε

μὲ τὴ δική μου θέλησι καὶ τὴ δική σου.

Ἄλλ' ὅμως ἄδικο πολὺ κατηγορίαν

τέτοια νὰ μοῦ κατηγορήῃς χωρὶς μαρτύρια,

οὔτε εἶναι διόλου δίκαιον νὰ τὸ πιστεύης:

καλοί, οἱ κακοὶ καὶ οἱ πονηροὶ πῶς εἶναι.

Καὶ τὸ νὰ χάσης ἄδικα ἓνα φίλον ποῦχαις

τὴν ἀκριβὴ ζωῦλα σου εἶναι ὡς νὰ χάσης.

Μὲ τὸν καιρὸν θὰ τὰ σκεφθῆς αὐτὰ ποῦ λέγω,

γιατὶ μὲ τὸν πολὺν καιρὸν φαίνεται ὁ δίκιος,

ἐνῶ ὁ κακὸς σὲ μόνη μιὰ δείχεται μέρα.

ΧΟΡΟΣ

Σωστά εἶπε, Οἰδίπου, γιὰ ὅποιονε φοβᾶται μήπως

πέσῃ. Γιατὶ ὅσοι βιάζονται πολὺ—σκοντάφτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γλίγωρα σὰν ὁ ἐπίβουλος κάμνει ὅ,τι κάμνει,

γλίγωρα κὲγὼ ἀπόφασι νὰ πέρνω πρόπει!

Με χέρια σταυρωμένα, λέγω, ἄν ἀπομείνω
εὐκόλα τὴν κακὴν βουλήν του θά ἐκτελέσῃ.

ΚΡΕΩΝ

Καὶ τί ζητᾷς; ἀπὸ τὰς Θήβας νὰ μὲ βγάλῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καθόλου. Θέλω θάνατον νὰ σοῦ χαρίσω.

ΚΡΕΩΝ

Πρόθυμα, μόνον: ἔνοχος δεῖξέ πῶς εἶμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πίστιν στὰ μάταια λόγια σου γιατί νὰ δώσω;

ΚΡΕΩΝ

Σὲ βλέπω κ' εἶσαι ἀστόχαστος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τὸ συμφέρον

μοῦ φαίνεται πῶς σκέπτομαι καλά.

ΚΡΕΩΝ

Μὰ πρέπει νὰ μὴν ἀμελήῃς καὶ τὸ δικό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ναί. Μὰ τὸ φυτικό σου κακὸ θᾶναι!

ΚΡΕΩΝ

Τίποτε δὲν στοχάζεσαι καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' ὅμως

χρειάζεται στους ἄρχοντας νὰ ὑπακούτῃς.

ΚΡΕΩΝ

Ἦχι ὅμως στὸν κακὸν τὸν ἄρχοντα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ

Κ' ἐγὼ τὴν πόλιν ἀγαπῶ. Ἦχι ἐσὺ μόνος.

ΧΟΡΟΣ

Ἦνακτες, δέομαι, παύσατε. Γιατὶ στὴν ὥραν
ποῦ πρέπει βλέπω νὰ ἔρχεται ἡ Ἰοκάστη
ἀπ' τὸ παλάτι, καὶ μπορεῖ μαζί μὲ κείνην
νὰ διώξτε τὴ διχόνοια ποῦ σας διχάζει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιατὶ τέτοια ἀσυλλόγιστη λογομαχία
ἐστήσατε ταλαίπωροι, ἐνῶ τὰς Θήβας
δέρνει ἡ μεγάλη συμφορὰ. Ντροπὴ καμμία
δὲν ἔχετε καὶ ἀστόχαστα κινεῖτε μίση.
Δὲν πᾶς εἰς τὸ παλάτι σου καὶ σὺ στὸ σπίτι,
Κρέων, μὴ λάχῃ τὰ μικρὰ γείνουν μεγάλα;

ΚΡΕΩΝ

Ὁ σύζυγός σου τρομερὴν, ἄνασσα, θέλει
νὰ μοῦ ἐπιβάλλῃ τιμωρίαν καὶ μοῦ προτείνει
τὸν θάνατον ἂν προτιμῶ ἢ τὴν ἐξορία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁμολογῶ τὸν ἔπιασα μὲ πανουργία
τὴν ζωὴν μου τὴν βασιλικὴν νὰ ἐπιβουλεύῃ.

ΚΡΕΩΝ

Καλὸ νὰ μὴν ἰδῶ. Ὁ θυμὸς τῶν Ἀθανάτων
νὰ μὲ συντρέψῃ, ἂν πόθησα ποτὲ κακό σου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιὰ χάρι πίστευσε τῶν θεῶν, Οἰδίπου,
ἔσα σοῦ λέγει. Τὸν ἱερὸν σεβάσου ὄρκον,
ἔπειτα ἐμὲ καὶ ὄλους ἐδῶ ποῦ εἶναι παρόντες.

ΧΟΡΟΣ

Πείθου καὶ μὴν ὀργίζεσαι, Οἰδίπου, σ' ἰκετεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Νὰ ὑποχωρήσω μοῦ ζητᾶς ;

ΧΟΡΟΣ

Σεβάσου

Αὐτὸν ποῦ οὐδὲ πρωτύτερα κακὸς δὲν ἦτον
οὔτε καὶ τώρα εἶναι κακός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τάχα γνωρίζεις τί ζητᾶς ;

ΧΟΡΟΣ

Καλὰ γνωρίζω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγε λοιπὸν τί σκέπτεσαι ;

ΧΟΡΟΣ

Ποτὲ νὰ μὴ κατηγορῆς τὸν ἀθῶο¹ φίλον
ὡς ἄτιμον, χωρὶς μιὰ φανερὴν αἰτίαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μάθε λοιπόν, ὅταν ζητῆς αὐτὰ ποῦ λέγεις,
ζητεῖς στὸν δικόν μου ὄλεθρο νὰ συντελέτης.

ΧΟΡΟΣ

Ὅχι, μὰ τὸν ὑπέρτατον
μέσ' στοὺς θεοὺς τὸν Ἥλιον,
ἔρημος ἀπὸ τοὺς θεοὺς κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
ἂν τέτοια ἔχω στὸ νοῦ μου, νὰ πομεῖνω.
Ἢ ὄλεθρία ποῦπεσε στὴ χώρα ἢ συμφορὰ

σπαράζει ἐμένα τοῦ ἄμοιρου
τὴν ἄθλια ψυχή,
μὴν τύχη καὶ προσθέσωμε
κι' ἄλλο κακὸ καινούργιο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγη αὐτὸς μακριὰ ἀπ' τὰς Θήβας,
ἢ πρέπει ἐγὼ νὰ φανισθῶ μακριὰ νὰ φύγω.
Γιατὶ ἡ καρδιά μου σφίγγεται ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια
ποῦ λέγει αὐτός· δὲν σφίγγεται ἀπὸ τὰ δικά σου.
Μισητὸς πάντα αὐτὸς κ' ἐχθρὸς θὰ μοῦ εἶναι
ὅπου κι' ἂν πάη, ὅπου ἂν σταθῆ.

ΚΡΕΩΝ

Ἵποχωρεῖς ἂν καὶ γεμᾶτος ἀπὸ μῖσος,
ὅμως θενὰ μισῆς τὸν ἑαυτό σου, Οἰδίπου,
ἂν ἡ ὀργὴ καμμιά φορὰ σὲ φέρη. Τέτοιες
φύσεις πικρότατες στὸν ἑαυτό τους εἶναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν γλίγωρα φύγε, λέγω, κι' ἄφησέ με.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ φύγω. Ὁ Κρέων γιὰ τούτους ὁ ἴδιος,
ὅσον ἐσύ καὶ ἂν μὲ παραγνώριζης, θάμαι.

ΧΟΡΟΣ

Ἄνασσα, τὸν Οἰδίποδα γιατί βραδύνεις
νὰ πάρης στὸ παλάτι μέσα—νὰ πραινῆς ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Θὰ τότε πάρω βέβαια, ἀφοῦ ὅμως μάθω,
ποῖα ἡ αἰτία ποῦ μάλωσεν ὁ Κρέων μαζί του.

1) Ἄναγῆ κατὰ Schneidewin.

ΧΟΡΟΣ

Μιά ὑποψία ἀμφίβολη στὴ μέση ἐρρίχθη.
Καὶ πάντα βλάπτει ἡ ψεύτικη κατηγορία.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καὶ οἱ δυὸ σὲ τοῦτο ἐφταιξανε ;

ΧΟΡΟΣ

Ναί.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ὁ λόγος ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄρκοῦν, ἄρκοῦν ὅσα εἶπαμε...

τώρα ποῦ δέρν' ἡ συμφορὰ τῆ χώρα
καλὸ εἶναι ἐδῶ ποῦ ἐτέλειωσε νὰ μείνη ὁ λόγος.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Βλέπεις ποῦ φθάνεις ; Δίκαιον ἐνῶ σὲ ξέρω,
γιὰ μένανε δὲ νοιάζεσαι καὶ μοῦ σπαράζεις
τὴν καρδιά.

ΧΟΡΟΣ

Ἄναξ, πόλλες φορές σοῦ τὸ εἶπα,
ὅτι τρελλὸς θενάμουνα ἂν ἐσένα
δὲν ἀγαποῦσα, ποῦ τρικυμισμένην
εὖρες καὶ τὴν ἐπράυνες τὴν πόλιν.
Καὶ τώρα γίνου ἂν δύνασαι
ένας καλοπροαίρετος ἄρχων στὰς Θήβας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιὰ τοὺς θεούς ! πέ μου κ' ἐμένα, Οἰδίπου,
ποιὰ εἶν' ἡ αἰτία ποῦ ὠργίσθηκες πολὺ μαζί του ;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Θὰ μάθης, γιατί σένανε σέβομαι ἀπ' ὄλους
πιότερο, τί ἐσοφίσθηκε κακὸν ὁ Κρέων.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Λέγε : Νὰ ἰδῶ μὴ βásiμη ἐστάθη ἡ ὀργή σου.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Κηρύττει πῶς ἐσχότωσα ἐγὼ τὸν Λαῖον.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὸ ξέρει ἀτός του ; ἢ τάκουσεν ἀπ' ἄλλου στόμα ;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Μοῦστειλε τὸν παμπόνηρον πανοῦργον μάντι,
γιὰ νὰ κρατῆ τὸ στόμα του ἀπὸ τέτοια λόγια
ὁ ἴδιος ὁ Κρέων κοθαρό.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐσὺ ὅμως ὄλ' ἀφίνοντας ἐτοῦτα, ἐμένα
ἄκουσε τί θενά σου πῶ· ποτὲ κανένας
θνητὸς δὲν ἤμπορεῖ μαντεία νὰ κάμη·
τῶν λόγων τούτων φανερὸν ἄκου μαρτύριον :
Ἦλθε χρησμὸς ἀπ' τοὺς Δελφοὺς ποτὲ στὸν Λαῖον,
ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλ' ἀπὸ κάποιον
θεράποντά του λέγοντας πῶς πεπρωμένον
νὰ σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ παιδί ποῦ θὰ ἐγεννήατο
ἀπὸ τοὺς δυὸ μας. Ἄλλ' αὐτόν, πιστεύουν ὄλοι,
τὸν σκότωσαν ξένοι ληστὰι σὲ σταυροδρόμῳ
ἐρημικῷ. Δὲν πέρασαν τρεῖς μόνο ἡμέρες,
ὅπου ἐγεννήθη τὸ παιδί : προστάζει ὁ Λαῖος
τοὺς ἀστραγάλους του τοὺς δυὸ ἀφοῦ τρυπήσουν
μακριὰ νὰ τὸ πετάξουνε σ' ἐρημικὸ βουνό.
Ἄλλ' οὔτε ὄω τὸν φύλαξ' ὁ Φοῖβος τὸ λόγο—,
πῶς τὸν πατέρα τὸ παιδί ἤθελε σκοτώσει,
οὐδ' ἔπαθεν ὁ Λαῖος ὅ,τι ἐφοβήθη.
Ἄλλ' ὅμως τέτοια οἱ μάντηδες ἐπροφητεύαν.

Λοιπὸν καθόλου μὴ νοιαστῆς γιὰ ὅσα ἀκοῦμε—
Γιατὶ ὅσα χρήσιμα στὸν ἄνθρωπον νομίζει
ὁ θεός, μονάρχος εὐκόλα τὰ φανερώνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί τρικυμίαν ἐνίωσα μέσ' στὴν ψυχὴ μου,
καθὼς τὰ λόγια σου ἀκούγα τὰ τελευταῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποιά σὲ κατέχει, βασιλεῦ, ματαῖα φροντίδα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐνόμισα πῶς ἄκουσα σὲ σταυροδρόμι
ὁ βασιλεὺς ὁ Λαῖος ἄσπλαχνα ἐσφάγη.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καὶ τώρα, καθὼς ἄλλοτε, λέγανε τέτοια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποιὸν τόπον ἐγεινεν αὐτὸ τὸ κρῖμα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Φωκίς ὁ τόπος λέγεται· σμίγουν οἱ δρόμοι,
ποῦ φέρνουν ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς εἰς τὴν Δαυλία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πόσος ἐπέρασε καιρὸς ποῦ ἐγείναν τούτα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Λίγον καιρὸν πρὸ τοῦ νάλλθῃς ἐδῶ στὰς Θήβας.
τέτοιοι λόγοι σπαρθήκανε μέσα στὴν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ Ζεῦ, τί ἐσυλλογίσθηκες σέμὲ νὰ κάμῃς ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τί σοῦ ταραίζει τὴν ψυχὴν, ἀναξ, ὥστόσο ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ μέρωτᾶς. Ὁ Λαῖος πέ μου πῶς ἦτον ;
Μέσ' στὴν ἀκμὴν τὴν νιότης του ἦτονε τάχα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ψιλός, καὶ μόλις ἄρχιζε νὰσπρίζῃ ἡ κόμη,
μὲ τὴ μορφὴ του θάμοιαζε πολλὴ ἢ μορφὴ σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο ! Μοῦ φαίνεται δεινὲς κατάρεις
στὸν ἑαυτὸ μου ἔρριξα χωρὶς νὰ ξέρω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μιλεῖς ; Καὶ μοῦ εἶναι φοβερὴ ἡ ὄψις σου, ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σφόδρα φοβοῦμαι μὴν ὁ μάντις βλέπει·
θὰ ἰδοῦμε. Μίαν ἐρώτησι ἄλλη ἄς σοῦ κάμω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τρέμω. Ἄλλ' ἂν ξέρω θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι μ' ἐρωτήσης·

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μόνος ὁ ἀναξ ἔφευγε τότε ἀπ' τὰς Θήβας,
ἢ μὲ πολλὴ ὡς ἐταιρίαζεν ἀκολουθία ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Πέντε τὸν ἐσυντρόφευαν καὶ μέσ' στοὺς πέντε
ἕνας ὁ κῆρυξ. Ἄμαξα μονάχη μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο καὶ τρισαλλοῖ ! Φανερά εἶν' ὄλα !
Καὶ παιδὸς ἦταν βασιλίσσα ποῦ αὐτὰ σοῦ τᾶτε ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Δοῦλος ποῦ μόνος σώθηκεν ἀπὸ τοὺς πέντε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶναι καὶ τώρα βρῖσκεται μέσ' στὸ παλάτι ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ὅχι. Γιατὶ ὡς ἔφθασεν στὴν πόλι ὁ δοῦλος,
κεῖδε πῶς ἐβασίλευες στοῦ Λαίου τὸ θρόνο,
μὲ πολυπαρακάλεσε νὰ τόνε στείλω
ποίμνια νὰ βόσκη στοὺς ἀγροὺς μακριὰ ἀπ' τὴν πολί.
Καὶ ἐγὼ τὸν ἔστειλα γιατί ἦτον ἄξιος
καὶ πῶς μεγάλη ὁ σκλάβος μου νὰ λάβῃ χάρι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς θάτονε νὰ τὸν ἰδῶ τὸν δοῦλο τοῦτον ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐδῶ εἶναι. Μὰ γιατί ποθεῖς αὐτὸ τὸ πράγμα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβοῦμαι : περισσότερα μίλησ' ἀπὸ ὅσο
ἔπρεπε. Ἴδου τὸ αἷτιον τῆς ἐπιθυμίας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γλίγωρα θάλλθῃ. Ἄλλ' ἄξιζα κὲγὼ νὰ μάθω,
τί σοῦ βαρύνει τὴν καρδιά σου, βασιλιά μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κσὶ βέβαια νάρνηθῶ σέσένα τοῦτο
ἀδύνατον, ποῦ οἱ φόβοι μου πολὺ μεγάλοι,
γιατὶ ποῖος ἀξιώτερος ἢ ἐτὺ νὰ μάθῃς
αὐτὰ τώρα ἀπ' τὸ στόμα μου ποῦ τέτοια τύχη
μεύρηκε ; Σ' ἐμὲ ὁ Πόλυβος πατέρας ἦτον
ὁ Κορίνθιος κῆτονε ἢ Δωρὶς Μερόπη
μητέρα. Καὶ στὴν Κορίνθον ὁ πρῶτος ἤμουν,
πρὶν τύχη τέτοια μοῦ σταθῇ, γιὰ νὰπορήσης
ἀξία, μὰ γιὰ νὰ νοιάζομαι ὄχι καὶ τόσο.

Παραπιωμένος κάποιος στὸ μεθύσι ἀπάνω
νόθον μὲ κράζει. Τὴν φρικτὴν ἐκείνη μέρα
μόλις τὴ λύπη ἐκράτησα. Τὴν ἄλλη πῆγα
κέρωτησα καταλεπτῶς τοὺς δυὸ γονεῖς μου.
Κι' ἐκείνοι ἐπροσβαλθήκανε στὴν κατηγορία,
κἔτσι βαρυθυμώσανε μέκειδον ποῦ τᾶπε
κὲγὼ χαιρόμουνα γι' αὐτό. Ἄλλὰ μὲκέντα
πάντοτε ὁ φόγος· χάλαγεν ἔτσι ἡ καρδιά μου.
Κρυφὰ λοιπὸν ἀπ' τοὺς γονεῖς πέρνω τὸ δρόμο
γιὰ τοὺς Δελφοὺς. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ ὁ Ἀπόλλων
μὲ διώχνει, ἀνάξιος λέγοντας τάχα πῶς εἶμαι
ἀπάντησι σὲ ὅσα ῥωτῶ, καμμιὰ νὰ λάβω.
Ἄλλα ὅμως φοβερώτερα μάντεψε ὁ Φοῖβος.
Πῶς τάχα μὲ τὴ μάνα μου τὸ αἷμα θὰ σμίξω
καὶ γενεὰν αἰσχροτάτη στὸ φῶς θὰ φέρω,
καὶ τοῦ πατρός μου πῶς φονιάς μέλλω νὰ γείνω.
Κὲγὼ ὅλα ἐκεῖνα ἀκούοντας, τὴν Κορινθίαν
γῆν φεύγω γλιγωρότερα ὅσο μπορούσα,
τᾶστρα πέρνοντας ὁδηγοὺς στὸ μιτεμό μου·
μὴ θέλοντας ὅσα κακὰ οἱ χρησμοὶ σ' ἐμένα
ἐπρόβλεπαν νὰ πλεσθοῦν, ἐφευγα πάντα.
Καὶ προχωρῶντας ἔφθασα στὸν τόπο ἐκείνον
ποῦ λὲς ὅτι ἐσκοτώθηκεν ὁ ἀναξ τῆς Θήβας.
Καὶ θὰ σοῦ πῶ βασίλισσα τὴν πᾶσα ἀλήθεια.
Ὅταν ἐκεῖ ποῦ ἐσμίγανε οἱ τρεῖς οἱ δρόμοι
ὁ βασιλεὺς ἐσίμωσε, τότε ἕνας κῆρυξ
κἔνας ποῦ ἐκαβαλίκευε σῆνα πουλάρι,
ὡς λέγεις, μ' ἀπαντήσανε. Κι' ἀπὸ τὸν δρόμον
μὲ βίαν ἐγυρεύανε νὰ μὰποδιώξουν

κι' ὁ ἡγεμῶν κι' ὁ γέροντας. Χτυπῶ ἐγὼ τότε
 τὸν ἡνίοχον, ὅπου ζήτησε νὰ μάποδιώξῃ
 καθὼς μὲ βλέπει ὁ γέροντας νὰ πλησιάζω
 τὸ ἄρμα, παραφυλάγοντας μὲ τὸ μαστίγι,
 στὴν κεφαλὴν ἀνάμεσα κτυπᾷ με. Ἄλλ' ὅμως
 δὲν ἦτον δυνατὴ ἡ κτυπιά. Κι' ἀπὸ τὸ χέρι
 τοῦτο κυλιέται στοῦ ἄρματος ὕπτιος τὴ μέση.
 Καὶ τοὺς σκοτώνω ὅλους ἐγώ. Ἄν τώρα τοῦτος
 ὁ ξένος μὲ τὸν Λαῖον ἔχει νὰ κάμῃ,
 ποῖος εἶν' ἐλεεινότερος ἀπὸ μέ; Ποῖος
 θενᾶναι θεομίσητος πλέον ἀπὸ μένα —
 ποῦ μήτε οἱ ξένοι οὔτε κανεῖς ἀπ' τοὺς Θηβαίους
 στὸ σπίτι του νὰ δέχεται ταιριάζει ἐμένα;
 Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη μακριὰ ἀπὸ κάθε σπίτι
 νὰ διώχνουν με. Καὶ τίς φρικτὲς ἐγὼ κατάρεις
 εἶμαι ἀπάνω μου ποῦρριξα. Κανένας ἄλλος
 τοῦ βασιλέως δὲν ἐμόλυνε τὴ γυναῖκα!
 Κακὸς ἐγὼ κι' ἀκάθαρτος ἔχω φυτρώσει,
 πρέπει νὰ φύγω, ἀνάξιος εἶμαι νὰ βλέπω
 τοὺς ἐδικούς μου, ἀλλοιώτικα μέλλω νὰ γείνω
 σύζυγος τῆς μητέρας μου καὶ νὰ σκοτώσω
 τὸν Πόλυβο ποῦ μέκαμε κι' ἀνάθρεψέ με.
 Σωστὸ δὲν θάτανε νὰ πῆ κανένας τοῦτο:
 ἀπ' ἄγρια πῶς ἐγείνανε στὸν ἄνδρα τύχην
 τὰ δεινὰ τοῦτα; Ἄς εἶν' ποτέ, ποτέ μου!
 ὦ ἄγνοι θεοὶ καὶ σεβαστοὶ τὴ μέρα ἐκείνη
 νὰ μὴν ἰδῶ. Καλύτερα ἀπὸ κάθε μάτι
 νὰ φανισθῶ παρὰ ποτὲ νὰ ἰδῶ πῶς εἶμαι
 κηλιδωμένος ἀπὸ μέγα τέτοιον αἴσχος.

ΧΟΡΟΣ

Τὰ λόγια τοῦτα, βασιλιᾶ, πολὺ τρομάζουν,
 μὰ ἔλπιζε ὡς ποῦ νὰκούσης τί θὰ πῆ κι' ὁ σκλάβος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐλπίζω τόσο μοναχά: ὅσο ποῦ νᾶλλθῃ
 ὁ βοσκὸς ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς θενὰ προσμεῖνω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καρδιὰ θενᾶχης νὰ τὸν ὄῃς μπροστά σου, θάρρος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θενὰ σοῦ πῶ: ἂν ὁ βοσκὸς τὰ ἴδια συμπέσῃ
 μὲ σένα λόγια νὰ μοῦ πῆ ποῦ σὺ μοῦ λέγεις,
 ἐγὼ θὰ ἐγλύτῳν' ἀπ' αὐτὴν τὴν κακὴ τύχη.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποῖδ ἦταν ἐσὺ ποῦ πρόσεξες ἀπ' ὅσα εἶπα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶπες ὁ κόσμος πίστεψε πῶς τὸν σκοτῶσαν
 λησταί, καὶ τώρα ὁ δοῦλος ἂν μᾶς φανερώσῃ
 πολλοὺς φονιάδες, τότε ἐγὼ ὁ φονιάς δὲν εἶμαι.
 Ἄν πῆ ὅμως πῶς καλοζῶστος κάποιος διαβάτης
 τὸν σκοτώσῃ, εἶναι φανερὸ πῶς ἐγὼ θᾶμαι,
 ποῦ θὰ βαρύνῃ ἐπάνω μου τὸ μέγα κρίμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ξέρε ὅμως, πῶς τὰ λόγια του δὲν θὰ γυρίσῃ
 κι' ὅσα εἶπε δὲν θὰ τάρνηθῇ. Ἄλλὰ μονάχῃ
 δὲν εἶμ' ἐγὼ ποῦ τάκουσα: ἡ πόλις ὅλη.
 Καὶ ἂν παραλλάξῃ ὁ δοῦλος μου κάπως τὰ λόγια
 ποτέ του βέβαια, βασιλιᾶ, δὲν θὰ τολμήσῃ
 νὰ φανερώσῃ φυσικὰ πῶς τοῦ Λαῖου

ἔστυ τὸν φόνον ἔκαμες μιά κι' ὁ Λοξίας
 ἐμάντευσε πῶς θὰ χαθῆ ἀπὸ τὸ παιδί του.
 Ἄν καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμε τὸ κρίμα ἐκεῖνος,
 ἀφοῦ πολὺ πρωτύτερα του, λές, εἶναι χαμέιος.
 Γι' αὐτὸ δὲν θενά φρόντιζα γιὰ τὶς μαντεῖες,
 οὔτε σ' αὐτοὺς πιστεύοντας τοὺς λόγους, οὔτε
 σ' αὐτοὺς ποῦ ἐχρησιμοδότησεν ὁ Φοῖβος τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅρθά ὅσα λές, βασιλιτσο, ἀλλ' ὅμως στείλε
 νᾶλθη ὁ βοσκὸς νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ μὴ ἀμελήσης.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Θὰ στείλω ὅσο πιὸ γλίγωρα μπορῶ. Μὰ ὥσπ' ὅσο
 εἰς τὸ παλάτι ἄς ἔμπωμε, γιὰτὶ κανένα
 πρᾶγμα δυσάρεστο σὲ σὲ δὲν θενά πράξω.

ΧΟΡΟΣ

Εἶθε σ' ἐμὲ νὰ εἶναι γραφτὸ
 οἱ λόγοι μου καὶ τὰ ἔργα μου
 ἀγνά, σεμνά νὰ εἶναι—
 ὅτι, γιὰ τοῦτα, ὑπάρχουνε
 νόμοι ὑψηλοὶ καὶ ὑπέρτατοι,
 ποῦ στὸν αἰθέρα ἐγέννησε
 πατέρας τοὺς ὁ Ὀλυμπος.
 Ἄπ' τοὺς θνητοὺς δὲν ἔγειναν,
 δὲν τοὺς ἀποκοιμᾷ ἡ Λήθη—
 Μεγάλῃ ὅσο καὶ ἀγέραστη
 μέσα τοὺς κατοικεῖ θεότης.

Ἄντιστροφή

Ἡ ἀσέβεια τὸν τύραννον
 γεννᾷ, ποῦ ἀπ' τὰ νομήματα
 εἶναι γεμάτη—
 ἄδικα ἄς εἶν' καὶ ἀσύμφορα
 στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της.
 Καὶ ἀφοῦ τὴν ὑψηλότατην
 κορφὴν ἀνέβη, πέφτει
 στὴν πιὸ δεινὴ τὴ στενοχώρια—
 ὅπου καὶ τὸ γοργότατο
 δὲν τὴν βοηθεῖ τὸ πόδι.

Καὶ στὸν Θεὸν εὐχομαι,
 ποτὲ τὸν ἀφαντο φονιά
 τοῦ Λαίου μὴ φανερώσῃ.
 Τὸν Θεὸν παρακαλῶ
 κράζω βοηθὸν πάντα ἐγὼ πάντα.

Στροφή β'.

Ἄλλ' ἂν κανεῖς ἀπότολμα,
 μὲ χέρια ἢ λόγια, κάμνει
 καὶ οὔτε τοὺς θεοὺς σέβεται
 οὔτε τῶν Θεῶν τὴν Δίκην,
 κακὴ ἄς τὸν συνεπάρῃ μοῖρα
 γιὰ τὴν ἀνοσίαν τόλμην του.
 Ἄν δίκαια τὸ κέρδος του δὲν τὸ κερδήσῃ
 καὶ τὰσεβῆ τὰ ἔργα του
 ἐκεῖνος δὲν τὰφήσῃ,
 ἀλλὰ θελήσῃ τὰ ἱερά

νὰ ἐγγίση μὲ τὰ βέβηλα τὰ χέρια του.
 Ποιὸς ἄνθρωπος θὰ καυχθῆ
 σὲ τέτοιες πῶς μπορεῖ στιγμῆς
 ἀπ' τὴν ψυχὴ του μέσα
 τὰ βέλη τοῦ θυμοῦ νὰ διώξῃ;
 Γιατὶ ἂν αὐτὰ εἶναι τίμια—
 τὰ ἔργα ἐγὼ λατρεύοντας τῶν Θεῶν—
 ποιά χρεῖα τὸν ἱερὸν χορὸν
 νὰ χορεύω;

Ἐντιστροφή

Οὔτε στὸν ἱερὸν ναὸν
 τῶν Δελφῶν δὲν θὰ πορεύωμαι,
 οὔτε καὶ στῶν Ἀβῶν τὸν ναὸν,
 στὴν Ὀλυμπίαν οὔτε,
 ἂν οἱ χρησμοὶ δὲν γείνουνε
 φανεροὶ στοὺς θνητοὺς ὄλους:

Ἄλλὰ, ἀναξ Ζεῦ, ἂν ὅσ' ἀκοῦς
 ὀρθά εἶναι, σὺ ποῦ βασιλεύεις
 ἐπάνω σ' ὄλα, δέομαι:

μὴν τὰ μελήσῃς ὅσα σοῦ ζητῶ.

Γιατὶ οἱ θνητοὶ περιφρονοῦν
 τοὺς χρησμοὺς ποῦ γιὰ τὸν Λαῖον
 εἰπώθηκαν, κι' ὁ Ἀπόλλων
 ἔπαυσε νὰ λατρεύεται

κἔτσι ἡ θρησκεία χάνεται—ἡ θρησκεία!

ΙΟΚΑΣΤΗ

Στοχάσθηκα, ὦ ἄρχοντες τῆς χώρας τούτης

μὲ τὰ κλαδιὰ πῶς ἔμπορῶ τῆς ἰκεσίας
 καὶ τὰ θυμιάματα στοὺς ναοὺς τῶν θεῶν νὰ πάω·
 γιατί σφόδρα παράζεται τοῦ βασιλέως
 ἡ καρδιά κι' ὅπως ἀσύνητος, λησμονημένος
 χρησμοὺς μὲ τὸν νεώτατον χρησμὸν συγκρίνει.
 Γιατὶ τοῦ πέρονουν τὸ μυαλὸ μῶσα τοῦ λένε.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶν' ἀδύνατο νὰ κατορθώσω
 μὲ συμβουλές τὸν ἄνακτα νὰ μεταπείσω
 σέσένα ποῦ κοντότερα εἶσαι, Ἀπόλλων,
 ἰκέτισσα ἦ ἔρχομαι στεφανωμένη
 μὲ δάφνης κλῶνον καὶ παρακαλῶ σε,
 εἰς τὸν χρησμὸν κάποια καλὴ νὰ δώσης λύσι.
 Γιατὶ φοβούμεθα ὄλοι μας ποῦ ξιππασμένον
 τὸν βλέπομεν, ὡς τρέμουνε οἱ ναῦτες πάντα,
 βλέποντας νὰ ξιππάζεται ὁ καρβακούρης.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τάχα μπορῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μάθω, ξένοι
 ποῦ ἔναι τοῦ Οἰδίποδος ἐδῶ τοῦ βασιλέως
 τὰν ἄκτορα, ἢ ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ ἀναξ;

ΧΟΡΟΣ

Ἐδῶ εἶναι τὸ παλάτι του καὶ μέσα μένει·
 ἰδοὺ κ' ἡ ἀνασσα καὶ μάνα τῶν παιδιῶν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εὐτυχισμένη σεῦτυχεῖς, ἀνασσα νᾶσαι,
 ποῦ εἶσαι τελεία σύζυγος τοῦ βασιλέως,
 ἀφοῦ μητέρα ἐγένηκες παιδιῶν δικῶν του.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὴν εὐτυχίαν εὐχομαι καὶ σέσέ, ξένε,
 γιὰ τὴν καλὴν σου τὴν εὐχὴν σάξιζει. Πέ μου

ποιὰ χρεία σέφερεν ἐδῶ ; Τί νάναγγείλης ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Πολλά ἀγαθὰ στὸν ἄνδρα καὶ τὰρχοντικό σου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποιὰ τοῦτα ; Πές ποιὸς σ' ἔστειλεν !

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄπὸ τὴν Κόρινθον φερμένος εἶμαι
γιὰ νάναγγείλω πράγματα καλὰ (πῶς ὄχι ;)
ὅμως καὶ κάπως θλιβερά—ποιὸς ξέρει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Πῶς θλιβερά κευφρότυνα, ὅσα μᾶς φέρνεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐλεγαν, πῶς οἱ ντόπιοι ἐκεῖ στὴν Ἰσθμίαν κάτω
θενὰ τὸν κάμουν βασιλιᾶ τοῦ τόπου ἐκείνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καὶ πῶς λοιπόν, ὁ Πόλυβος δὲν βασιλεύει ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὅχι. Τὸν κρύβει ὁ θάνατος μέσα στοὺς τάφους.

ΙΟΚΑΣΤΗ

[Πῶς εἶπες γέρο ; Ἄπέθανεν ὁ Πόλυβος ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν τὴν ἀλήθεια δὲν σοῦ λέγω, ἄς μὲ σκοτώσουν.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐσὺ παιδοῦλα πήγαινε στὸν βασιλιᾶ
νά τοῦ ἀναγγείλης ὅλ' αὐτά. Τῶν θεῶν μαντεῖες
τί ἐγείνατε ; Τὸν ἄνθρωπον ὅπου ὁ Οἰδίπους
νά μὴ σκοτώσῃ ἐξόριστος ἀπὸ τὰς Θήβας
ζοῦσε μακριὰ του, πέθανεν ἀπ' τὸ γραφτό του
κι' ὄχι ἀπ' τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, καθὼς μαντεύαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἀγαπημένη κεφαλή τῆς γυναικός μου,
Ἰοκάστη, τί μὲ κάλεσες ἔξω γιὰ νάβγω ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἄκουσε καὶ καλὰ σκέψου,
πῶς ἀνεμοσκορπίσθηκαν ὅλ' οἱ χρησιμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶναι καὶ τί λέγει τάχα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Κορίνθιος, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Πόλυβου ἤλθε,
τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατρός σου, νάναγγείλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀλήθεια, ξένε ; Λέγε, τί μαντάτα φέρνεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν τοῦτο νάναγγείλω, ἀναξ, πρῶτα θέλῃς,
γνώριζε πῶς ὁ Πόλυβος ἔχει ἀποθάνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς, μὴ τὸν δολοφόνησαν ; Ἦ ἀπ' ἀρρώστεια ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σὲ μιὰ κλωστοῦλα κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ γέρου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἀρρώστεια θὰ τὸν ἔφαγε τὸν κακομοίρη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἶχε πολλὰ στὴ ράχι του χρονάκια ὁ γέρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο ! Τί νὰ πῶ πρέπει
γιὰ τοὺς οἰωνοὺς τοὺς μαντικούς ἢ τὴν ἐστία
ἢ τὰ πουλιὰ τοῦ κλαγγαστὰ ψηλὰ πετᾶνε,
ποῦ ἐπρόλεγαν ὁ θάνατος πῶς ἀπὸ μένα

θὰ προέλθη τοῦ πατέρα μου τοῦ βασιλέως.
 Ἐκεῖνος τώρα κρύβεται στή γῆ ἀποκάτω,
 κἐγὼ ἐδῶ πέρα βρίσκομαι, χωρίς τὸ ξίφος
 νὰ πιάσω. Ἐκτὸς ἂν πέθανεν ἀπ' τὸ δικό μου
 τὸν πόθο. Γιατὶ ἂν πέθανεν, ἐγὼ ἢ αἰτία
 θενὰ ἤμουν τοῦ θανάτου του. Λοιπὸν ἐπῆρε
 τοὺς χρησμούς, ποῦ δὲν ἀξίζουσε οὔτε μιὰ τρίχα,
 ὁ Πόλυβος πεθαίνοντας μαζί στὸν Ἄδην.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μήπως δὲν σου τὰ πρόλεγα ὅλα ἐγὼ τοῦτα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐλεγεσ, ἀλλὰ μέτρωγε γυναῖκα, ὁ φόβος.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τί νὰ φοβάται ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἢ τύχη δένει,
 καὶ ποῦ δὲν ξέρει ὡς αὔριο τί τὸν προσμένει ;
 Νομίζω πῶς καλύτερα μὲ δίχως ἔννοιες
 νὰ ζῆ κανεῖς, ὡς ἤμπορεῖ. Καὶ σὺ τοὺς γάμους
 μὲ τῆ μητέρα ἀδύνατους νόμιζε ὡς εἶναι.
 Γιατὶ πολλοὶ ὠνειρεύθηκαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
 πῶς τάχα μὲ τῆ μάνα τους ἐκοιμηθῆκαν,
 ἀλλ' ὅποιος ὅλα τίποτε τοῦτα νομίζει
 περνᾷ τὴν ζωὴν ἀξένιαστος, ἡσυχασμένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σωστὰ ὅλα τοῦτα θάτανε ὅτα μοῦ λέγεις
 ἂν πεθαμένη ἢ μάνα μου ἦτον· ἀλλ' ὅσο
 ζῆ θὰ κατέχει με τρανὸς πάντοτε ὁ φόβος.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Κι' ὅμως μεγάλο τοῦ πατρός σου φῶς ὁ τάφος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πάντα ὅμως φοβίζει με ζῶντας ἢ μάνα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ ποιά γυναῖκα τὴν ψυχὴν σου τὴν τρομάζει ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἡ Μερόπη μὲ τὸν Πόλυβον ποῦ ἐζοῦσε, γέρο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ γιατί ἐκείνη σοῦ γεννᾷ ἕνα φόβο τέτοιο ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Χρησμὸς φοβίζει με δεινὸς θεοσταλμένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἶναι κρυφός ; Ἡ ποῦ μπορῶ κἐγὼ νὰ μάθω ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅχι κρυφός. Ἐμάντευσεν ὁ Φοῖβος τάχα
 μὲ τὴν μητέρα πῶς γραφτὸ νὰ σμιζῶ τὸ αἷμα,
 κἐπίσης τοῦ πατέρα μου τὸ αἷμα νὰ χύσω·
 ἀπὸ τὴν Κόρινθο μακριὰ κεῦτυχισμένος
 ζοῦσα. Μὰ εἶναι γλυκύτατο τὴν ὄψι πάντα
 νὰ βλέπη τὴν τρισποθητὴ τῶν δυὸ γονιῶν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Φοβούμενος μὴ σοῦ συμβοῦν ἐτοῦτα ζοῦσες
 ἀπὸ τὴν Κόρινθο μακριὰ, ἀναξ Οιδίπου ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβούμενος μὴ τὸν πατέρα μου ποτὲ σκοτώσω.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιατὶ λοιπὸν τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τοὺς φόβους
 τούτους ἐδῶ δὲν σοῦφεραν τὰγγέλιματά μου ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βέβαια χωρίς ἀνταμοιβὴν δὲν θάπομείνης.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γι' αὐτὸ κέγῳ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ γλίγωρος ἦλθα
νὰ ἰδῶ κέγῳ κάτι καλὸν ὅταν γυρίσης.¹

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποτὲ μαυτοὺς ποῦ μέκαμαν δὲν θενὰ ζήτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Παιδί μου τοῦτο, φανερά, σωστὸ δὲν εἶναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

'Ἄλλ' ὅμως γιατίι, γέρο μου, νομίζεις τοῦτο;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιὰ τοὺς γονεῖς δὲν θάξιζε μακριὰ νὰ μείνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβοῦμαι μὴν ὁ Φοῖβος τέλος ἀληθέψη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Φοβάσαι μὴ κριματισθῆς μὲ τοὺς γονεῖς σου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸ εἶναι ποῦ παντοτεινὰ φοβοῦμαι, γέρο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ δὲν τὸ ξέρεις, ἀδικούς πῶς ἔχεις φόβους;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί ἀδικούς, ἂν ἀπὸ τούτους ἔχω γείνει;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιατί καμμιά συγγένεια μαζί δὲν εἶχες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς εἶπες; Δὲν μέγέννησεν ὁ Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὅσο κέγῳ, τόσο κέσὺ τὸν συγγενεύεις

1) Εἰς τὴν Κόρινθον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ὁ πατέρας γίνεται ἴσος μὲ ξένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ

'Ἄλλ' οὔτ' αὐτός, οὔτε κέγῳ σέχω γεννήσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί παιδί του μέλεγεν ὁ βασιλέας;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δῶρον ποτὲ ἀπ' τὰ χέρια μου αὐτὸς σέπηρε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κέτσι μὲ πολυαγάπησε τὸν ξένο ἐμένα;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄκληρος καθὼς ἦτανε σάγάπα ἐσένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέκαμες, ἢ μάγόρασες ἀπὸ κανένα
καὶ μέδωκες στὸν Πόλυβον γιὰ ψυχοπαίδι;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σεῦρήκα μέσα στοὺς γκρεμούς τοῦ Κιθαιρώνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς ἐπεριγύριζες αὐτοὺς τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐβόσκαγα τὰ πρόβατα ἐκεῖθε ἀπάνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦσουν βοσκὸς καὶ μὲ μισθόν; Ἔτσι δὲν εἶναι;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἴδου ὅμως ὅπου σέσωσα κέσένα τότε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς μεύρηκες; Σὲ κακά¹ περιπλεγμένον;

1) Ἐν κακοῖς με λαμβάνεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ

• Τὰ τρυπημένα πόδια σου τὸ μαρτυροῦνε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο! Τί μοῦ ἱστορεῖς παλιά δεινά μου!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τὰ σχοινοπερασμένα σου ἔλυσα πόδια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ᾠ! Τί ντροπή ἀπ' τὰ σπάργανα ἀκόμη ἐπήρα!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτή σου ἡ τύχη σοῦδωκε τὸνομα ποῦχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπὸ ποιά μάνα τάπαθα ἢ ποιὸν πατέρα,
στῶν Ὀλυμπίων τὸνομα σόρκίζω, πέ μου;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δὲν ξέρω· μὰ καλύτερα λέγω νὰ ξέρῃ
ἐκεῖνος ὅπου σέδωκε σέμένα βρέφος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπ' ἄλλον λοιπὸν μελαβες; Δὲν μεῦρες ὁ ἴδιος;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐγὼ δὲν σεύρηκα· βοσκὸς κάποιος σεύρηκε
ἐκεῖνος σὲ παράδωκε πάλι σ' ἐμένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖος εἶναι; Πέ μου!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σκλάβος πιστεύω νάτανε τοῦ Λαῖου ἐκεῖνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τοῦ Λαῖου ποῦ βατίλευε σαύτην τὴ χώρα;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ναί. Αὐτουνοῦ ἴτανε βοσκὸς αὐτὸς ὁ δούλος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τάχα νὰ ζῆ καὶ βολετὸ νὰ τὸν ἰδοῦμε;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σεῖς ἐδῶ πέρα ξέρετε καλύτερά μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶναι κανεὶς ἐδῶ ἀπὸ σᾶς ποῦ νὰ γνωρίζῃ
τὸν δούλο αὐτὸν ποῦ λέγει ὁ ξένος ἢ στὸν κάμπο
ἢ μέσ' στὴ χώρα; Πέστε το. Καιρὸς πλέον εἶναι
νὰ παύσουν ταῦτα νᾶν' κρυφά.

ΧΟΡΟΣ

Ἐγὼ νομίζω πῶς κανεὶς ἄλλος δὲν εἶναι
παρὰ ὁ βοσκὸς ποῦ ἐζήτησες νὰ σοῦ τὸν εὔρουν,
καὶ πῶς ἀπ' τὴ βασίλισσα μιορῆς νὰ μάθης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βασίλισσα, μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ ἴδιος
μὲκεῖνον ποῦ ζητούσαμε αὐτὸς ποῦ λέγει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποῖος εἶναι παῦστε νὰ τὸν συλλογιέσαι
καὶ προσοχὴ στοῦ γέροντα βάλτε τὰ λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ἤμπορῶ, ποῦ ἔλαβα σημάδια τόσα,
τὸ γένος μου ἀφανέρωτο νὰφήτω πλέον;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μὴ γιὰ τὴ χάρι τῶν θεῶν· ἐὰν φροντίζης
κάπως γιὰ μένα, μὴ ζητᾶς νὰποκαλύψης
αὐτά. Δὲν εἶναι ὀλίγη μου ἡ δυστυχία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θάρρος. Κι ἂν ἀπ' τὴ μάνα μου φανῶ πῶς εἶμαι
σκλάβος, ἐσὺ γιὰ μένανε καλὴ θενᾶσαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἄλλ' ἄκου με, παρακαλῶ, καὶ μὴν τὸ κάμης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀκράτητος στὸν πόθο μου εἶμαι. Νὰ μάθω
τὰ μυστικά. Δὲν πείθει με λόγος κανένας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἄλλ' ὅμως τᾶριστα, θαρρῶ, σὲ συμβουλεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τᾶριστα ποῦ μοῦ λὲς ἐσύ: αὐτὰ μὲ θλίβουν.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Δύστυχε καλὸ θάτανε ποτέ, ποτέ σου
μὴ μάθης τὸν πατέρα σου καὶ τὴ γενιά σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πάει κανένας τὸν βοσκὸν ἐδῶ νὰ φέρῃ;
Κι' ἀφήστε γιὰ τὸ σοῖ της νὰ καμαρώνῃ.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοῖ, δυστυχισμένε!
Αὐτό 'χω μόνο νὰ σοῦ πῶ, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΧΟΡΟΣ

Γιατί ἔφυγε ἡ βασίλισσα, Οιδίπου, λυπημένη;
Φοβοῦμαι μήπως ἡ σιωπὴ κακῶν ἀρχὴ μᾶς γείνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς γείνη ὅ,τι κι' ἂν γείνη· τὴ γενιά μου
νὰ μάθω θέλω, κι' ἄσημη ἀκόμη ἄς εἶναι.
Αὐτὴ μὲ τὴ γυναίκεια της τὴν περηφάνεια
ντρέπεται γιὰ τὴν ταπεινὴ καταγωγὴ μου.
Τῆς Τύχης, ποῦ ἀγαθὰ σκορπᾷ, τὸν ἑαυτὸ μου
γέννημα κρᾶζοντας ἐγώ, λέω, δὲν ξεπέφτω.
Αὐτὴ ἦταν ἡ μητέρα μου. Οἱ καιροὶ ἀδελφοὶ μου

ποῦ τώρα μέδειχναν μικρὸν τώρα μεγάλον.
Τέτοιος ἀφοῦ γεννήθηκα, δὲν θὰ διστάσω
ναῦρῶ ποῖο 'ναι τὸ γένος μου, γιατί νομίζω
ὅτι ποτὲ χειρότερον δὲν θὰ μεύρῃτε.

ΧΟΡΟΣ

Ἄν βέβαια μάντις εἶμ' ἐγώ, κ' εἶμαι σοφὸς στὴ γνῶσι
στὸν Ὀλυμπον σοῦ ὀρκίζομαι μεγάλε Κιθαιρῶν,
πῶς ἢ αὐρινὴ πανσέληνος δὲν θάλλθη χωρὶς ὄλοι
ἐμεῖς νὰ σὲ δοξάζωμε πατριώτη καὶ πατέρα,
καὶ μάνα τοῦ Οιδίποδος—ἐσένα·
καὶ νὰ τιμοῦμε σε γιατί μᾶς φέρεις
εὐχάριστα στοὺς βασιλεῖς μας.
Εὐσπλαγχε Ἀπόλλων εὐχομαι σὲσένα αὐτὰ νὰρέσουν.

Ἀντιστροφή

Ποιὰ νὰ σ' ἐγέννησε λοιπὸν
ἀπὸ τὰς Νύμφας μὲ τὸν Πᾶνα,
τὸν Θεὸν τῶν βουνῶν,
ἢ τάχα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγαπημένη;
Γιατί τοῦ ἀρέσουνε τὰ βοσκοτόπια.
Μήπως ὁ Ἑρμῆς ὁ Κυληναῖος
ἢ μήπως ὁ Διόνυσος
σ' ἔφερε ἐσένανε στὸ φῶς
μὲ κάποιαν Ἑλικωνιάδα νύμφην;
Γιατί τοῦ ἀρέσουνε μαζί τους
τὰ παιγνίδια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄν δύναμαι, γερόντοι μου, νὰ συμπεράνω
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συντύχω,

θαρρῶ πῶς ἔχομεν ἐδῶ, τὸ βοῦδολάτη
 ποῦ θέλομε. Καὶ σὰ βαθειά του γερατεία
 μοιάζει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν· στήν ἡλικίαν
 ἴσος του. Καὶ τὸν φέρνουνε δούλοι δικοί μου.
 Ἐσὺ ὅμως, λέγω, δύνασαι καλύτερά μου
 νὰ ξέρης, ἀφοῦ κι' ἄλλοτε τὸν ἔχεις ἴδει.

ΧΟΡΟΣ

Ναί· τὸν ἐγνώρισα καλά, δὲν σοῦ τάρνουμαι·
 σκλάβος ἀπ' τοὺς πιστότερους τοῦ ἀνακτος ἦτον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐσένα τὸν Κορίνθιον ρωτῶ : εἶνε τοῦτος
 αὐτὸς ποῦ λέγεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὀλόκληρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γέροντα, ἐμένα κύτταζε καὶ νάπαντήσης
 σ' ὅ,τι ρωτῶ. Τοῦ βασιλέως ἦσουνα δούλος ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἦμουνα καὶ γεννήθηκα στὰρχοντικό του.
 Δὲν μ' ἀγοράσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὸ ἔργον εἶχες ; Τί ἔκαμνες στὸ σπιτικό του ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πρόβατα σ' ὄλη μου τῆ ζωῆ βοσκολογοῦσα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποιὸς τόπους σύχναζες συνήθως ; Πέ μου.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Στοῦ Κιθαιῶνος σύχναζα τὰ βοσκοτόπια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐέρεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀκουσμένα
 ἔχεις γι' αὐτόν ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί νάκαμνε ; Γιὰ ποιὸν μοῦ λές, ἀφέντη ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τοῦτον ἐδῶ. Τὸν σύντυχες ποτέ σου τάχα ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γλίγωρα, λέω, δὲ μοῦρχεται καλὰ στὴ μνήμη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ δὲν εἶναι παράξενον, Οἰδίπου, τοῦτο.
 Ἄλλ' ὅμως καθαρότατα θὰ τοῦ θυμίσω.
 Βέβαιος εἶμαι πῶς καλὰ μὲ ξέρει τοῦτος,
 ὅταν ἐβόσκαμε μαζὶ στὸν Κιθαιῶνα
 ἐκεῖνος δύο ποίμνια κέγῳ ἄλλο ἓνα,
 ἀκέρια τὸν ἐσίμωνα ξάμηνα τρία,
 ἀπὸ τὴν πρώτην ἀνοιξιν ἕως ὁ Ἄρκατοῦρος
 στὸν Οὐρανὸ φανερωθῆ—τέλη τοῦ θέρους.
 Ὅταν χειμῶνας ἔφθανεν, ἐγὼ στοὺς σταύλους
 τοὺς ἐδικούς μου πήγαίνα καὶ τὰ λιβάδια—
 τοῦ Λαίου κείνος. Λέω καλὰ ἢ μήπως ψέμα ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Λέγεις ἀλήθεια. Μὰ καιρὸς εἶν' ἀπὸ τότε.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ τώρα τοῦτο νὰ μοῦ πῆς : παιδὶ κανένα
 μοῦδώκες νάναθρέψω ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί τρέχει ; Γιατί μέρωτᾶς τέτοια ἱστορία ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τοῦτος ἐδῶ εἶναι, φίλε μου, τὸ παιδὶ ἐκεῖνο.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄει στήν κατάρρα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ μὲ σκοτιζῆς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ τὸν ἐλέγχῃς, γέροντα, καὶ τὰ δικά σου
λόγια ἀξιοκατάκριτα πῶς ἀπ' τὰ δικά του.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί κακὸ κάμνω, πῶς καλὲ ἀπ' τοὺς βασιλιάδες ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί δὲν ἀποκρίνεσαι σ' ὅ,τι ρωτᾷς ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί λέει δὲν ξέρει, μάταια λοιπὸν κοπιᾷζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τὸ καλὸ δὲν μᾶς ἀκοῦς. Θὰ μᾶς ἀκούσης
μὲ τὸ στασιόν.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μὴ πρὸς Θεοῦ τὸν γέροντα μὲ βασανίσῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ἔρχεσθε πισθάγκωνα νὰ τόνε δέστε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄλλοίμονο ! Καὶ τί ζητεῖς ἄλλο νὰ μάθῃς ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔδωκες τὸ παιδί σου τόν, ὅπως μᾶς λέγει ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τῶδωκα, νὰ μὴν ἔσωνα ὁ δόλιος τότε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸ θὰ πάθῃς, ἂν δὲν πῆς τὴν πᾶσα ἀλήθεια.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πῶς πολὺ θᾶμαι νὰ τὴν πῶ, θαρρῶ, χαμένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦτος τὸν καιρὸ βλέπω μᾶς χάνει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἐγὼ ὄχι βέβαια. Εἶπαμε πῶς τῶχει δώσει
ἐδῶ καὶ χρόνια πάμπολλα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πούθε τὸ πῆρες ; Ἦτονε δικό σου ἢ ξένο ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κάποιος μοῦ τῶδωκεν ὄχι δικό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖος ὁ Θεβαῖος ποῦ σ' τῶδωκεν ἢ ποῖο τὸ σπίτι ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μὴ γιὰ χατῆρι τῶν θεῶν μὲ ρωτᾷς πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐχάθῃς ἂν ξαναχρειασθῆ νὰ σ' ἐρωτήσω.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἦταν τοῦ Λαίου λοιπὸν αὐτὸ τὸ βρέφος !

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δούλος του νὰ ἦτον ; Συγγενής του μήπως ἦτον ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄλλοίμονον ! Θάναγκασθῶ νὰ ὁμολογήσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θέλω νὰκούσω. Λέγε μου καὶ μὴ ἀργοπόρει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Παιδί τοῦ Λαίου τὸ λέγανε μέσ' στὸ παλάτι.

Ἄπ' τὴ γυναῖκα σου μπορεῖς ὅλα νὰ μάθῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὴ λοιπὸν σοῦ τῶδωκε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μάλιστα, ἀφέντη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γιὰ νὰ τὰφανίσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἴδια ποῦ τὸ γέννησε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γιατί φοβοῦνταν τοὺς κακοὺς χρησμούς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Χρησμούς; Καὶ ποιοὶ ἦταν οἱ χρησμοί;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πῶς θὰ σκοτώσῃ τοὺς γονιούς του οἱ χρησμοὶ λέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς ἐστὶ τὸ ξέδωκες σαυτὸ τὸ γέρο;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Λυπήθηκε ἡ καρδούλα μου. Καὶ σᾶλλον ἔτσι
 τῶδωκα στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ τὸ πάρῃ,
 καὶ κείνος γιὰ τὴ φοβερὴ μου δυστυχία
 τῶσσε. Γιατί, ἂν γίνεται σὺ νᾶσαι κείνος
 ποῦ τοῦτος λέγει, βέβαια δύστυχος εἶσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονό μου!

Διάφανα πλέον ὄλα! Τελευταία, ὦ φῶς,
 θὰ σάτενίσω τώρα πιά, ποῦ ἐφανερῶθη
 πῶς ἐγεννήθηκ' ἀπ' αὐτοὺς ποῦ νὰ μὲ κάμουν
 δὲν ἀξίζει· κοιμήθηκα μὲ τὴ μητέρα μου—
 καὶ τὸν πατέρα σκότωσα, ποῦ μὲχει σπείρει.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλοί σας, γενεὲς θνητῶν,
 πῶς ἡ ζωὴ σας τίποτε, τίποτε δὲν ἀξίζει!

Ποιὸς τάχα, ποιὸς θεῶν' αὐτὸς

ὁ ζηλεμένος ὁ θνητός,

ποῦ πιότερη εὐτυχία φέρει

παρ' ὅσῃνε χρειάζεται

εὐτυχισμένος νὰ φανῇ,

κἔπειτα στὴν κακομοιριά νὰ πέσῃ.

Τὴ δική μου πέρνοντας ἐγὼ

παράδειγμα τὴν τύχην,

δυστυχισμένε Οἰδίπου,

κανέναν δὲν καλοτυχίζω.

(* Αντιστροφή)

Ἐσέ, ποῦ τὴ σαίττα σου
 μακριὰ σωστὰ τὴν ἔσυρες
 κἐκέρδισες τὴν πᾶσαν εὐτυχία,
 — ὦ Ζεῦ — ἀφοῦ πρῶτα κατέστρεψες
 τὸ τέρας τὸ νυχᾶτο
 ποῦ ἐτραγουδοῦσ' αἰνίγματα,
 καὶ ποῦ τὰς Θήβας ἔσωσες
 ἀπ' τοὺς πολλοὺς θανάτους·
 γι' αὐτὸ καὶ βασιλιάς ἐγείνες
 τοῦ τόπου μας καὶ πολυτιμημένος
 ἐστάθης, βασιλεύοντας στὴ γῆ τὴ δοξασμένη.
 (Στροφή)

Τώρα ποιὸς εἶναι δύστυχῆς
 πιότερον ἀπὸ σένα,

ποιὸν ἀγριώτερα δεινά

καὶ συμφορὲς ἀκολουθοῦν

τώρα στὴν ἀλλαγὴ τοῦ βίου;

Ἄλλοίμονον! Τοῦ Οἰδίποδος

κεφάλι πολυτιμημένο,

ποῦ τὸ ἴδιο τὸ λιμάνι

σοῦφθασε μέσα του νὰράξης

πατέρας, σύζυγος, παιδί.

Πῶς τέλος πάντων, ἄμοιρε,

τὸ πατρικὸ κρεββάτι

σιωπηλὸν ἤμπόρεσε νὰ σὲ βαστάξῃ

τόσον καιρό, τόσον καιρό;

(* Αντιστροφή)

Ὁ χρόνος σέφανέρωτεν, ἐκείνος ὅπου ὄλα
 ξέρει νὰ φανερώνη·

τὸν γάμον τὸν ἀποτρέπαιον,
 ποῦ σπάρθηκες καὶ ποῦσπειρες,
 αὐτὸς καταδικάζει.

Ἄλλοί σου τοῦ Λαίου, τέκνο δύστυχο,
 ἄμποτε νὰ μὴ σ' ἔβλεπα!

Δέρνομαι καὶ μυρολογῶ
 καὶ γόους ἀφίνω ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὅμως ἀπὸ σὲ σώθηκεν

ἡ πόλις ἀπὸ τὰ δεινὰ
 κ' ἠμπόρεσσ νὰ κλείσω μάτι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Ἦ σεῖς τῆς χώρας τούτης πολυτιμημένοι,

τί ἔργα θενάκούσετε καὶ τί θὰ ἰδῆτε,

τί θλιψί θενὰ πάρετε, ἂν τῶ ὄντι δίκαια

σᾶς νοιάζει γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λαβδάκου.

Γιατὶ δὲν θὰ τὸ πλύνουνε ἀπ' ἴτα κρίματά του
 τὸ σπίτι τοῦτο τὰ πλατύτερα ποτάμια,
 τὰ κρίματα ποῦ κρύβονται, μὰ ποῦ θενάβγουν
 γλίγωρα, πολὺ γλίγωρα στοῦ ἡλίου τὸ φέγγος.

Κρίματα θεληματικά, ὄχι τῆς τύχης,
 κ' εἶνε θαρρῶ χειρότερες οἱ δυστυχίες,
 ἐκείνες ὅπου ἐφταίξαμε γι' αὐτὲς ἀτοί μας.

ΧΟΡΟΣ

Κ' ἐκεῖνα ποῦ ἐγνωρίζαμε, θλιβερὰ ἦταν
 καὶ βαρυστένακτα. Χειρότερ' ἄλλα
 ἔχεις νὰ πῆς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Πρῶτα κι' ἀπ' ὄλα σύντομα σᾶς λέγω τοῦτο

Ἄπέθανεν ἡ δέσποινα καλὴ Ἰοκάστη.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ τῆ δυστυχισμένη! Καὶ γιατί;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Σκοτώθηκε ἀπ' τὸ ἴδιο τῆς τὸ σκληρὸ χέρι,
 —πῶς νὰ σᾶς πῶ—δὲν δύναμαι, γιατί δὲν εἶδα·

ἀλλ' ὅμως ὅσο μὲ βοηθᾷ σὲ τοῦτο ἢ μνήμη,
 θὰ μάθης τὰ παθήματα τῆς βασιλίσσης.

Γιατὶ καθὼς ἐμάνιωσεν, ἀπ' τὸν πυλῶνα
 μπαινοντας, στὸ κρεββάτι τῆς τὸ νυφικὸ τῆς
 ἐπῆγε, ξερριζώνοντας μὲ τὰ δυὸ χέρια
 τὴν κόμη τῆς, κι' ἀφοῦ κλείσει τις θύρες ὄλες,
 τὸν πεθαμένον Λαῖον ἐπικαλεῖτο

καθὼς τοὺς παλαιότατους θυμόταν γάμους,
 ποῦ ἐμέλλανε τὸν Λαῖον νὰ θανατώσουν

κι' αὐτὴν νὰ τὴν ἀφήσουνε τὴν Ἰοκάστην
 παιδιὰ μὲ τὰ ἴδια τῆς παιδιὰ νὰ ξανακάμη.

Ἐκλαιγε στὸ κρεββάτι τῆς ποῦ σαυτὸ πάνω
 διπλὸ κακὸ τῆς ἐμελλε —δυστυχισμένη—
 ἄνδρα ἀπὸ ἄνδρα καὶ παιδὶ νὰ κάμη ἐκεῖνη
 ἀπὸ τὸ ἴδιο τῆς παιδί. Καὶ δὲν γνωρίζω
 πῶς ἔπειτα σκοτώθηκεν ἡ Ἰοκάστη.

Γιατὶ μὲ βίαν ὤρμησεν ὁ βασιλέας,
 κέτσι δὲν μᾶς ἐδόθηκε καιρὸς νὰ ἰδοῦμε
 τὴ συμφορὰν ὁπούβρηκε τὴ δέσποινά μας.

Γυρίσαμε τὸ βασιλιὰ νὰ ἰδοῦμε Οἰδίπουν:
 Ὡσὰν τρελλὸς ὤρμαε αὐτὸς μέσ' στὸ παλάτι·

ἔτρεχε. Μᾶς πλησίασε ποθῶντας ξίφος
 τὴ σαστικιά του κι' —ὄχι σαστικιά ζητῶντας
 τὴ μάννα του καὶ μάννα τῶν παιδιῶν. Στὸν πόνο του
 θεὸς τοῦ δείχνει —ἄνθρωπος ὄχι— αὐτὸν τὸν τόπον,
 γιατί κανεὶς δὲν τόκαμεν ἀπὸ μᾶς ὄλους
 καὶ τρομερὴν ἀφίνοντας φωνήν, ὡς νᾶταν

κάνεις ὅπου νὰ τοῦδειχνε τὸ δρόμο, ὀρμάει
στὶς θύρες, καταστρέφοντας τὰ μάνδαλά τους.

Ἐκεῖ νὰ κρέμεται εἶδαμε τὴν Ἰοκάστη
ἀπὸ πλεκτὴ κρεμάλα, τὴ δυστυχισμένη.

Κ' ἐκεῖνος ποῦ βρυχήθηκε σὰν τὸ λιοντάρι
τὴν ξεκρεμνᾷ ἀπ' τὴν ἄθλιαν αὐτὴν κρεμάλα
καὶ καθὼς χάμω ἐκοίτετο — ἀλλοίμονό της —,
ἄλλα δεινὰ ἀκλουθήσανε σὲ τοῦτα. Ὁ ἀναξ
βγάζοντας ἀπ' τὰ ροῦχά της χρυσὲς καρφίτσες,
—στολίδια της ὀλάκριβα—, μαυτὰ τρυπίει

τὶς κόρες τῶν ματιῶν του. Τότε λέγει:

Πῶς πλέον δὲν θεὰ μπορῆ νὰ βλέπη ποῖα
ἔπραξε δεινὰ κέπαθε. Μέσα σὲ σκότος
θὰ βλέπη ὅσους δὲν ἔπρεπε νὰ βλέπη, λέγει·
δὲν θὰ γνωρίζῃ πλέον αὐτοὺς ὅπου δὲν πρέπει
νὰ ξέρῃ ὁ τρισδυστυχισμένος!

Τέτοιους θρήνους ἀφήνοντας συχνοκεντούσε
τὰ μάτια του μὲ τὶς χρυσὲς αὐτὲς καρφίτσες·
συνάμα οἱ αἱματόβαφες τῶν ματιῶν κόρες
ἐσταζάνε καὶ βρέχανε τὰ γένεια — ὦ φρίκη!
ὄχι σταλιὲς αἱματηρές, ἀλλὰ χαλάζι
αἱματωπό, μαυρειδερό ἐσταζοβολοῦσαν·
—κι' ἦτανε βέβαια μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ εὐτυχία,
ποῦ τώρα ἐγείνη στεναγμός, ντροπὴ, κατάρρα,
θάνατος. Δὲν ἀπόλειψε κακὸ κανένα.

ΧΟΡΟΣ

Ποῦ τὸ κακὸ ἐσταμάτησε, γιὰ πέ μου;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Τὶς θύρες βοᾷ νὰνοῖξουνε νὰ μάθουν ὅλοι
τῆς γῆς τῶν Θηβαίων οἱ κάτοικοι τὸν πατροκτόνον

καὶ τῆς μητέρας τὸν — ντροπὴ νὰ ξεστομίσω
ἄσχημο λόγο ποῦ εἶπε αὐτὸς καὶ ντροπιασμένον, —
τὸν ἑαυτὸ του θέλοντας νὰ ἐξορίσῃ
ἀπὸ τὰς Θήβας μακριά. Δὲν ὑποφέρει
νὰ μείνῃ μεσ' στὸ σπίτι του καὶ νὰ ὑπομένῃ
κατάρες ὅπου ἔδωκε στὸν ἑαυτὸ του.
Χρειάζεται βοήθεια κι' ὀδηγὸ βέβαια,
γιατὶ τὸ πάθημα βαρὺ καὶ ἀβόλευτο εἶναι.
Θέλεις τὸ ἰδεῖ ὁ ἴδιος ἐσύ. Οἱ θύρες ἀνοίγουν
καὶ θέαμα φοβερώτατο θεάνντικρύστης,
ὅπου κέχθρός σου νάτανε θὰ τὸν λυπόσουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ συμφορὰ βαρύτερη,
ποῦ δὲν μποροῦν τὰ μάτια
τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνάντεψουν,
βαρύτερη ἀπ' ὅλες, ὅσες εἶδα.
Ποῖα κακὴ πρέλλα σέπιασε
καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους
σὲ τέτοια δεινὰ σῆσπρωξε,
ποῦ δὲν ὑπάρχουν ποῖο μεγάλα;
Ἄλλοίμονό σου, δύστυχε,
νὰ σάντικρύσω δὲν μπορῶ,
ἂν καὶ πολλὰ νὰ σέρωτήσω θέλω,
πολλὰ ἀπ' τὸ στόμα σου νὰ μάθω —
τέτοια εἶν' ἡ φρίκη ποῦ γεννᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο, ὁ δυστυχισμένος!
Σὲ ποῖα μεριά τῆς γῆς μὲ πᾶν,
σὲ ποῖο βυθὸν ὀρμητικὰ κυλᾷ ἡ φωνή μου!
Ἄλλοίμονο! Ποῦ μέγχερέμισες,
μοῖρα, κακὴ μου μοῖρα!

ΧΟΡΟΣ

Σὲ φοβερὸν ἀνάκουστο κακὸ σὲ ρίχνει
ἢ μοῖρα σου· δὲν τό εἶδανε ἀνθρώπου μάτια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ μαῦρο

νέφος, ποῦ ὁ κακὸς ἄνεμος σὲ φέρνει,
νέφος ἀκαταδάμαστο.

ὦμιέ.

ὦμιέ κι' ἀλλοίμονο, ποιούς πόνους
ἀπ' τὶς πληγές μου δέχομαι!

Καὶ ποιῶν κακῶν ἀνάμνησι...

ΧΟΡΟΣ

Βέβαια δὲν εἶν' ἄπορο γιὰ τέτοιους πόνους
ὅτι διπλά πενθεῖς κι' ὅτι διπλά ὑποφέρεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ φίλε μου,

ἐσὺ πιστὸς καὶ σταθερὸς ποῦ δέχεσαι
γιὰ ἕναν τυφλὸν ἀκόμη νὰ φροντίζῃς.

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο

δὲν μὲ λαθεύεις τὸν τυφλὸν

πολὺ καθαρά διακρίνω τὴ φωνή σου.

ΧΟΡΟΣ

Φοβερῶν ἔργων αὐτουργέ. Πῶς μπόρεσες τὰ μάτια σου
νὰ τὰ τυφλώσῃς; Ποιὸς σ' ἀνάγκασε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ Ἄπόλλων ὅλα ἐτέλεσεν, ὦ φίλοι μου, ὁ Ἄπόλλων

τὰ ἔργα τοῦτα τὰ φρικτά,

τὰ πάθη τοῦτα μου, τὰ πάθη·

κανένας δὲν μὲ τύφλωσε·

ὁ ἴδιος ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου τύφλωσα.

Γιατὶ τί τῶθελα νὰ βλέπω,

ἀφοῦ νὰ βλέπω τίποτε

— τίποτε δὲν μεύχαριστοῦσε.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ἔχεις ἄδικο, δυστυχισμένε!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί πλέον νὰ ἰδῶ

ἢ νάγαπήσω, φίλοι μου,

ἢ ἀκούοντας νὰ μεύχαριστήσῃ;

Πάρτε με μακριὰ ἀπὸ τῶ

τὸν ἄνδρα τὸν ὀλέθριον,

ἐμένα τὸν καταραμένον,

ὅπου οἱ θεοὶ μισοῦνε

πιότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θνητούς.

ΧΟΡΟΣ

Ἄθλιε, γιὰ τὴ συμφορὰ ποῦ σοῦτυχε,

— καὶ τόσο τὴν αἰσθάνεσαι —

ποτέ μου θάθελα

νὰ μὴ σέχω γνωρίσει...

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς πάη στὴν κατάρρα τοῦ θεοῦ,

ὅποιος ἀπ' τὰ γρία δεσμὰ

ἐλύτρωσε τὰ πόδια μου τὰ τρυπημένα,

ἢ μῆσωσε ἀπ' τὸν θάνατον

— χωρὶς καλὸ μὲ τοῦτο νὰ μοῦ κάμῃ.

Γιατὶ τότε ἂν ἐπέθαινα,

δὲν θὰ θλιβόνταν σήμερα

οἱ φίλοι μου, κ' ἐγὼ δὲν θὰ θλιβόμουν!

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε νᾶτον, ὅπως λές.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔτσι δὲν θὰ γινόμευνα

φονιάς αὐτοῦ ποῦ μῆσπειρε,

οὔτε νυμφίον θὰ μᾶκραζαν
οἱ ἄνθρωποι τῆς μάνας μου.

Τώρα ὅλ' οἱ θεοὶ μὲ μισοῦνε,
τῶν ἀνοσίων βλαστάρη ἐγώ,
ὅπου τὸ σπέρμα μου ἔρριξα
στὴ μάνα μου τὴν ἴδια.

Καὶ ἂν εἶναι καὶ χειρότερο
κακὸν ἀπ' ὅλα τούτα —

σέμένα τὸν Οἰδίποδα ἔχει λάχει.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ, ἂν καλὰ τὸ ἐσκέφθης :
καλύτερος ὁ θάνατος παρὰ τυφλὸς νὰ ζήσης.

Οἰδίπους

Ὅτι δὲν ἔγειναν καλὰ τούτα, μὴ θέλης
νὰ ὑποστηρίξης ! Δὲν ἤξέρω τάχα, φίλε,
ὅταν στὸν Ἄδη κάτω θάραξοβολοῦσα,
μὲ ποιά μάτια θενάβλεπα μάνα ἢ πατέρα,
ποῦ καὶ στοὺς δυὸ τὰ πιδ δεινὰ κακὰ ἔχω κάμει,
ποῦ δὲν εἶν' ἄξια τοὺς ποινὴ οὐδ' ἢ κρεμάλα.

Ὅμως τὴν ὄψι τῶν παιδιῶν μου θὰ ἐποθοῦσα
νάβλεπα, κι' ἄς γεννήθηκα κριματισμένα.

Ὅχι ! ποτὲ στὰ μάτια μου γλυκειὰ δὲν θᾶτον·
οὔτε κ' ἢ πόλις οὐδ' οἱ πύργοι τῶν θεῶν, οὔτε
τάγάλματα τὰ σεβάστα ποῦ ἐγὼ πιά τώρα,
— ὁ μόνος ποῦ ἔζησα εὐτυχῆς στὰς Θήβας μέτα
τὸν ἑαυτὸ μου στέρησα ἀπὸ τούτα πλέον,
ἀτός μου ἐγὼ κηρύττοντας τὴν ἐξορία

ἐκείνου, ποῦ οἱ ἀθάνατοι τὸν φανερωσαν
ἀνόσιον, τῆς γενεᾶς τοῦ Λαίου, βλαστάρη,
ἔτσι κηρύττοντας ἐγὼ τὸ αἷσχος ὁ ἴδιος

— μπορούσα νὰ τοὺς ἐβλεπα τοὺς Θηβαίους μὲ μάτια
ἀνοιχτά ; Κι' ἂν ἡμπόραγα ταῦτιὰ νὰ φράξω
νὰ μὴν ἀκούω, θὰ τῶκαμνα, νὰ γείνω πλέον
ὄχι μόνον θεότυφλος, κουφὸς νὰ γείνω.

Ἔτσι θενὰ τὰπόκλεινα τᾶθλιο κορμί μου.

Γλυκό ἔναι πάντα ἀφρόντιδος στὴ συμφορὰ σου
νὰ μένης. Τί μεδέχεςο, Κιθαιρών, τάχα ;

Καὶ γιατί δὲν μεσκότωνες καθὼς μεδέχθης ;

Ἔτσι δὲν θενὰ μάθαιναν ποτὲ οἱ ἀνθρώποι
τὸ γένος μου. ὦ σὺ Πόλυβε, Κόρινθε, σπίτι
πατρικό, ποῦ στὰ ψέματα σᾶλεγα σπίτι,
πόσες πληγὲς ἐκρύβοντο κάτω ἀπὸ μένα,
—στολίδι πολυάκριβο καὶ τιμημένο.—

Καὶ τώρα ἐτρανοδείχθηκε κακὸς πῶς εἶμαι
καὶ γεννημένος ἄνομα. ὦ ἐσεῖς τρεῖς δρόμοι,
καὶ σὺ κοιλάδα ἀπόκρυψη καὶ πλούσιο δάτος
καὶ στενωπὴ στὰ τρία στενά, σεῖς ποῦ τὸ αἷμα
ἤπιατε τοῦ πατέρα μου, τάχα θυμᾶστε
πόσα κακὰ σᾶς ἔκαμα κέπειτα ἐδῶθε
ἐρχόμενος ἰσάριθμα κακὰ ἔχω κάμει.

Γάμοι ποῦ μᾶς γεννήκατε κι' ἀναδωμένο
τὸ ἴδιο πάλιν ἔχετε σπέρμα ἐσεῖς, γάμοι,
πατέρας μᾶς ἐδείξατε, ἀδελφία, τέκνα,
μητέρες, νύμφες, σύζυγους, ξανασμιγμένον
αἷμα καὶ ὅσα αἰσχροτάτα μέσ' στοὺς ἀνθρώπους.
Σιωπῶ, ἀφοῦ εἶναι ἀνάξιο νὰ λέγωνται ὅσα
εἶν' ἄνομο νὰ γίνωνται. Ὅσο μορεῖτε
πιδ γλίγωρα ἀποκρύψατε σὲ κάποιον μέρος
μακριὰ ἢ καὶ σκοτώστε με—στὸ πέλαο ρίχτε,
νὰ μὴ σᾶς εἶναι δυνατὸ πιά νὰ μὲ ἰδῆτε.

Δεχθήτε νὰ μέγγίσετε τὸν ἄθλιο ἐμένα.

Πεισθήτε· μὴ δειλιάζετε. Ὡ συμφορά μου!

Ἄλλος κανεὶς πάρεξ ἐγὼ δὲν θὰ ὑποφέρῃ.

ΧΟΡΟΣ

Ἴδου πρὸς τοῦτο ἔφθασεν ὁ Κρέων, ποῦ μόνος ἀπόμεινε στὸ πόδι τοῦ τῆς χώρας φύλαξ, γιὰ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ τελέσῃ, ὅσα νομίζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο! Τί νὰ τοῦ πῶ! Θὰ μὲ πιστέψῃ, ποῦ πρὶν ἀκόμη τοῦδειξα τότῃ κακία!

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ἤλθα νὰ γελάσω στὰ δεινά σου, Οιδίπου, οὔτε γιὰ τοὺς πρωτύτερους κακοὺς σου λόγους νὰ σ' ὀνειδίσω. Ἄν τῶν θνητῶν ντροπὴ δὲν ἔχεις, σεβάσου τὴν ὑπέρτατη τοῦ Ἡλίου φλόγα, φανερὸ τέτοιο μίασμα νάφινῃς. Μῆτε τὰ ἱερά τὰ βροχινὰ νερά θὰ τὸ δεχθοῦνε. Μῆτε τὸ φῶς, μῆτε τὸ γῶμα. Στὸ παλάτι γλίγωρα πλέον φέρτε τον, γιὰτὶ μονάχα τέτοια νὰ βλέπουν καὶ νάκοῦν οἱ συγγενεῖς του— τέτοια δεινά! τέτοια δεινά!—θεὰ μ' ἀπορέσουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τὸ χατίρι τῶν θεῶν, ἀφοῦ μὲ βγάζεις ἀπὸ τὸν φόβον ποῦ ἐνιωθα καὶ καλὸς εἶσαι, σ' ἐμὲ ποῦ εἶμ' ὁ χειρότερος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, πιστεψε. Κάτι θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ καλὸ σου.

ΚΡΕΩΝ

Τί θέλοντας παρακαλεῖς μὲ τέτοιον τρόπο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅσο μπορεῖς πιὸ γλίγωρα ἀπομάχρυνέ με σὲ τόπον, ὅπου ἀνθρώπου δὲν πατοῦνε πόδια.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ τῶκαμνα, ἂν δὲν ἔπρεπε πρῶτα κι' ἀπ' ὅλα νὰ ρωτηθῆ ὁ Ἀπόλλωνας; τί χρεῖα νὰ κάμω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλὰ ὁ χρησμὸς καθαρὰ τοῦ θεοῦ προστάζει τὸν ἀσεβῆ, τὸν πατροκτόνον νάφανίσῃς.

ΚΡΕΩΝ

Ναί. Τοῦτο ἐπρόσταζε ὁ χρησμὸς· μὰ τώρα ἀνάγκη, κεῖ ποῦ τὰ πράγματα ἔφθασαν, νὰ ξαναπαῖμε στὸν θεὸν καὶ νὰ ρωτήσωμε τί χρεῖα νὰ γείνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ μὲ τὸν ἄθλιον τὸν Θεὸν θεναρωτήσης;

ΚΡΕΩΝ

Γιὰτὶ καὶ σὺ στὴ δύναμί του πλέον πιστεύεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ὀρκίζω, σὲ πολυπρακαλῶ νὰ κάμῃς τοῦτα: Γιὰ τὴ νεκρὴ βασίλισσα, ποῦ στὸ παλάτι κοίτεται, τάφον κάμε τῆς ὅπως θελήσης, γιὰτὶ σωστὰ ὅ,τι ἄξιο θὰ ἐπιτελέτης στὴν ἀδελφῆ σου. Ζωντανὸν ὅμως ἐμένα ἢ θήβα ἄς μὴν ἀξιωθῆ νὰ μὲ κατέχῃ. Ἄλλ' ἄφινέ με κάτοικος τῶν βουνῶν νᾶμαι, τοῦ Κιθαιρῶνος τοῦ δικοῦ μου βουνοῦ ἐτούτου, ποῦ ἢ μάνα καὶ ὁ πατέρας μου σὲ ζωντανόνε τάφο κυρίαρχο δώκανε γιὰ νάποθάνω, γιὰ κείνους ὅπου θέλησαν νὰ μάφανίσουν. Ἄν καὶ γνωρίζω πῶς κακὸ ποτὲ κανένα οὔτε κι' ἀρρώστια δύναται νὰ μάφανίσῃ, γιὰτὶ ἂν συχνὰ ἀπ' τὸν θάνατον σωσμένος εἶμαι, γιὰ νὰ ὑπομείνω νέο κακὸ, τοῦτο συμβαίνει. Ἄλλ' ὅ,τι θέλ' ἢ Μοῖρα μου—ἢ κακὴ μου Μοῖρα, λέγω, ἄς μὴ μείνη ἀτέλειστο. Δὲν θέλω, Κρέων, φροντίδα γιὰ τάρσενικά τέκνα νὰ λάβῃς. Ἄνδρες θὰ γείνουν. Τὸ φωμί δὲν θὰ τοὺς λείψῃ ὅπου κι' ἂν πᾶνε. Ἄμοιρες, ἄθλιες παρθένες, ποῦ στὸ τραπέζι ἐκάθιζαν μαζί μου πάντα

κι ὅποια τροφήν ἐγγίζα ἐγὼ πιάναν κ' ἐκεῖνες,
σ' αὐτὲς προστάτης νὰ γενῆς, παρακαλῶ σε,
κι' ἄφησε στὴν ἀγκάλη μου θερμὰ νὰ σφίξω,
μαζὶ μαυτὲς τὰ δεινὰ μου, δεινὰ—νὰ κλάψω.

Ἐμπρός, ὦ βασιλεῦ,
γενναῖε ἀπὸ τὸ φυσικό σου,
φέρε σιμὰ μου

τις δυὸ τίς θυγατέρες μου. Μὲς στὴν ἀγκάλη
καθὼς ἐγὼ θὰ τίς κρατῶ καὶ θὰ τίς σφίγγω,
θὰ μοῦ φανῆ νὰ τίς ἔχω ἔμπρός μου
σάν ὅταν ἔβλεπα.

Τί λέγω ;

Δὲν τίς ἀκούω—'Αθάνατοι—ἐδῶ σιμὰ μου
νὰ χύνουν δάκρυα ; Μεῦσπλαχνίσθη ὁ Κρέων
κἐδῶ μοῦ τᾶστειλε τὰ πλεόν ἀγαπημένα,
τὰ δυὸ γλυκὰ παιδιὰ μου.

Λέγω καλά ;

ΚΡΕΩΝ

Σωστά. Ἐγὼ σ' τίς ἔφερα σιμὰ σου, Οἰδίπου,
ξέροντας τί παρηγοριά θενὰ σοῦ δώσουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εὐτυχισμένος ἄμποτε νᾶσαι γιὰ τοῦτο.

Οἱ ἀθάνατοι νὰ σὲ φυλᾶν καὶ νὰ σὲ σκέπουν.

Παιδιὰ μου ποῦ εἶσθε ; Ἐλᾶτ' ἐδῶ, ζυγώσετε
τὰδελφικά τὰ χέρια μου, ὅπου τυφλῶσαν
τὰ μάτια τοῦ πατέρα σας τὰ λαμποβόλα.

Ἐγὼ, ποῦ μὴ γνωρίζοντας φάνηκα ὅτ' εἶμαι
ἀδερφάκι σας, καὶ πατέρας σας πῶς εἶμαι.

Ἴδια γυναῖκα γέννησε καὶ σᾶς καὶ μένα.

Γιὰ σᾶς χύνω τὰ δάκρυά μου—νὰ σᾶς προσβλέψω
δὲν ἤμπορῶ. Στοχάζομαι στὴ ζωὴ ποῦ μένει
πόσα θὰ πάθετε δεινὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιατί μὲ ποιούς, βλαστάρια μου, θὰ σχετισθῆτε,
σὲ ποιά καλά θενὰ σᾶς πάρουν χαροκόπια,
χωρὶς νὰ φεύγετ' ἀπ' αὐτὰ κλαμένες πάντα
δίχως καμμιὰ ποτὲ χαρά ; Ἡ ὥρα τοῦ γάμου
ὅταν σιμώση, κόρες μου, γιὰ σᾶς, ποῖος θᾶναι

ποῦ θὰ δεχθῆ τέτοιες ντροπὲς ὡσάν ἐκεῖνες
ποῦ στοὺς δικούς μου τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δικούς του
θᾶναι ἀτιμία ; Ποῖος αὐτὸς ποῦ τὸ παιδί του,
θᾶφήση τέτοιονε πικρόν νὰ κάμη γάμον ;
Καὶ ποῖο κακὸ σᾶς ἔλειψεν—ὠμέ ; Σκοτώνει
τὸν πατέρα του ὁ πατέρας σας καὶ τὴ μητέρα
σαστικιά του τὴν κάνει ἄλλοι ! καὶ σᾶς γεννάει,
παιδιὰ μαζὶ κι ἀδέλφια του—δυστυχισμένος.
Τέτοια θενὰ σᾶς σύρουνε. Ποιοὶ θὰ τολμήσουν
γυναῖκες νὰ σᾶς κάμουνε, γλυκὲς μου κόρες ;
Κανεὶς δὲν θὰ τολμήση το δυστυχισμένες !
Κι' ἀνύπαντρες θὰ μείνετε στὴ ζωὴ, τέκνα.
Βλαστὲ τοῦ Μειοικέως ἐσύ, ποῦ τῶν παιδιῶν μου
μόνος πατέρας ἔμεινες, γιατί οἱ γονεῖς των,
ἐμεῖς ποῦ τίς γεννήσαμε χαμένοι πλέον
εἴμεθα, μὴ ἀβοήθητες χωρὶς κανένα
στήριγμα, τίς δλάρφανε, μοῦ τίς ἀφήσης,
μὴν τὲς νομίσης ἴσες μὲ τὰ κρίματά μου.

Σπλαχνίσου τες, παντέρημες ποῦχουνε μείνει,
κι' ἄλλη ἀπὸ σὲ δὲν ἔχουνε καμμιὰν ἐλπίδα.

Γενναῖε, συγκατάνευτε, παρακαλῶ σε
δῶσ' μου τὸ χέρι ! Καὶ σὲ σᾶς, ἀθῶα μου τέκνα,
ἂν εἶσθε μεγαλύτερες, πολλὲς θενᾶχα
συμβουλὲς νᾶδινα ἐγὼ· τώρα μονάχα
παρακαλέστε ὁ βίος σας ἀπ' τοῦ πατρός σας
πιὸ εὐτυχισμένος κι' ἀγαθὸς—ἄμποτε—νᾶνε.

ΚΡΕΩΝ

Φθάνουν τὰ δάκρυα. Πήγγαινε μέσ' στὸ παλάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐστῶ. Κι' ἄς εἶν' ἀνώφελο.

ΚΡΕΩΝ

Ὅλα καλά, ὅταν γίνονται μέσ' στὸν καιρὸ τους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐέρεις πότε θὰ πάω ἐγὼ ;

ΚΡΕΩΝ

Λέγε κι' ἀκούω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅταν ἐσὺ μοῦ ὑποσχεθῆς,
πῶς θὰ μὲ στείλῃς μακριὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον.

ΚΡΕΩΝ

Ὁ Θεὸς σοῦ δίνει ὅ,τι ζητεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπ' τοὺς θεοὺς μισοῦμ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ

Λοιπὸν θὰ τὸ ἐπιτύχῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λές ὅτι πολὺ γλίγωρα θὰ τὸ ἐπιτύχω;

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ἀγαπῶ τὰ μάταια καὶ κούφια λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πές νὰ μάπομακρύνουνε.

ΚΡΕΩΝ

Προχώρει κι' ἄφησε σέμὲ τίς διὸ σου κόρες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄχ! Μὴ μοῦ τίς πέρνεις—!...

ΚΡΕΩΝ

Μὴ θέλεις νὰ τὰ ἐπιτυχαίνῃς

ὄλα—γιατὶ ὅσα κι' πέτυχες τάχατες ὄλα.

ΧΟΡΟΣ

Κάτοικοι τῆς πατρίδος μου τῆς Θήβας, ὁ Οἰδίπους
ποῦ ἐγνώριζε τὰ αἰνίγματα τὰ δύσκολα νὰ λύνη,
κ' ἦτονε πολυζήλευτος καὶ πολυτιμημένος,
βλέπετε σὲ ποιά τρικυμία δεινῶν εἶναι πεσμένος!
Γιὰ τοῦτο, ὁ γνωστὸς θνητὸς κανένανε δὲν πρέπει
ὡς στὴν ὑστερινὴ στιγμὴ—νὰ τὸν καλοτυχίῃ,
ἀν δὲν περάσῃ τῆ ζωῆ—χωρὶς νὰ δυστυχήσῃ.

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΡΩΤΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

	Ἐξεδόθησαν
ΑΙΣΧΥΛΟΥ	
Πέρσαι. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	Δρ. 1.50
Ἀγαμέμνων. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Εὐμενίδες. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Χοηφόροι. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Προμηθεὺς δεσμώτης. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	» 1.50
Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ	
Ἐκκλησιάζουσαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	Δρ. 2.—
Ὄρνιθες. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Βάτραχοι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Λυσιστράτη. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
Νεφέλαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ	
Ἀθηναίων Πολιτεία. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού	» 5.—
Ἡθικὰ Νικομάχεια. Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	» 5.—
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ	
Οἱ τρεῖς Ὀλυμπιακοί. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 1.—
Ὁ περὶ δεσφάνου λόγος. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 2.—
Οἱ τῆσδ' ἑσθ' Φιλίππικοί. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 1.50
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ	
Ἐγχειρίδιον. Μετάφρασις Ἄρ. Καμπάνη	» 0.80
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ	
Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις. Μετάφρασις Ν. Κυπαρίσση	» 1.50
Ἴππολύτος ὁ δεσφανηδόρος. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Φοίνισσαι. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
Ἀλκίπυς. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Βάκχαι. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
Μήδεια. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Κύκλωψ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Ἰκέτιδες. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
Ἴων. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 1.50
Ἀνδρομάχη. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Ἡλέκτρα. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Ἡρακλῆς μαινόμενος. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
Ἰφιγένεια ἢ ἐν Αὐλίδι. Μετάφρασις Ἰω. Φραγκιά	» 1.50
ΗΡΟΔΟΤΟΥ	
Μοῦσαι. Μετάφρ. Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ Ἰω. Ζερβού	
Τόμος Α'. Κλειῶ—Ἐδύτρη. Δρ. 3.—	Τόμος Γ'. Ἐρατὸ—Πολύνια Δρ. 3.—
» Β'. Θάλεια—Μελπ.—Τερψ. » 3.—	» Δ'. Οὐρανία—Καλλιόπη » 3.—
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ	
Χαρακτῆρες. Μετάφρασις Μαρίνου Σιγούρου	» 1.—
ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ	
Πελοποννησιακὸς πόλεμος. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού	
Τεύχος Α'. Βιβλία Α' καὶ Β'. Δρ. 2.50	Τεύχος Γ'. Βιβλία Ε' καὶ ΣΤ'. Δρ. 2.50
» Β'. » Γ' καὶ Δ'. » 2.50	» Δ'. » Ζ' καὶ Η'. » 2.50

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΙΛΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχ. Γ. ΖΕΡΒΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ἐλευσίθιδαν

Εἰδύλλια. Μετάφρασις Ἀντ. Πολέμη . . . Δρ. 3.—

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἄπαντα. Μετ. Ἰω. Κονδύλη. Τόμοι 3. ἑξατος τόμος . . . » 3.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀπομνημονεύματα. Μετάφρασις Κ. Βάναλη . . . » 2,50

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς. Μετάφρασις ἑμμετρος Ἰωάννου Ζερβού
 Τόμος Α'. Παράφρασις Α-Ζ Δρ. 1,50 | Τόμος Γ'. Παράφρασις Ν-Σ Δρ. 1,50
 Β'. Η-Μ 1,50 | Δ'. Τ-Ω 1,50

Ὀδύσεια. Μετάφρασις ἑμμετρος Ἰακώβου Πολυλά
 Τόμος Α'. Παράφρασις Α-Ζ Δρ. 1,50 | Τόμος Γ'. Παράφρασις Ν-Σ Δρ. 1,50
 Β'. Η-Μ 1,50 | Δ'. Τ-Ω 1,50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Συμπόδιον ἢ περὶ ἔρωτος. Μετάφρασις Ν. Κουντουριώτου Δρ. 2,50

Μενέξενος ἢ ἐπιτάφιος. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού . . . » 1.—

Θεαίετος ἢ περὶ ἐπιστήμης. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 3.—

Χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 0,80

Σοφιστικὴ ἢ περὶ τοῦ ὄντος. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2,50

Πρωταγόρας ἢ σοφιστικὴ. Μετάφρ. Ἀρ. Χιροκόπου . . . » 2.—

Πολιτικός ἢ περὶ βασιλείας. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2,50

Κριτικὸν Μετάφρασις Ν. Γκινοπούλου . . . » 0,80

Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς. Μετάφρασις Ἀρ. Χιροκόπου . . . » 2,50

Λάχης ἢ περὶ ἀνδρείας. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 1.—

Λύδις ἢ περὶ φιλίας. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 0,80

Γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς. Μετάφρ. Ἀλ. Φιλαδελφείως . . . » 3.—

Κριτικός ἢ ἠθικός. Μετάφρ. Ἀρ. Χιροκόπου . . . » 1.—

Ἰπτικός μίξων καὶ ἐλάσσων. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2.—

Φίλιππος ἢ περὶ ἡδονῆς. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2,50

Ἀπολογία Σωκράτους. Μετάφρ. Ἀλ. Μωραϊτίδη . . . » 1,50

Κριτικός ἢ περὶ ὀρθότητος τῶν ὀνομασιῶν. Μετ. Κ. Ζάμπια . . . » 2,50

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίη παράλληλοι. Μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Ῥ. Ριγναβῆ

Τόμ. Α'. Θησεύς - Ρωμαῖος, Λυκοῦργος - Νουμάς. Δρ. 3,00	Τόμ. ΣΤ'. Σεργάσιος - Εὐμένης, Ἀγχιλαῖος - Πορτίκιος. » 3,00
Β'. Σόλων - Πομπηλιῶς, Θεμιστοκλῆς - Κάμιλλος, Περικλῆς - Φάβιος Μέτιμος. » 3,00	Ζ'. Ἀλέξανδρος - Ἰούλιος Καίσαρ, Φωκίων - Κάτων. » 3,00
Γ'. Ἀλκιβιάδης - Κορνηλιάνος, Τιμόλεων - Αἰμίλιος, Πάυλος, Πελοπίδης - Μάρκελλος. » 3,00	Η'. Ἅγιος - Κλεομένης - Τ. Γράβιχος, Γ. Γράβιχος, Δημοσθένης - Κικέρων. » 3,00
Δ'. Ἀριστείδης - Μάρκος Κάτων, Φιλοποίην - Φλαμίνιος, Πύρρος - Μάριος. » 3,00	Θ'. Ἐσταθένης - Δημήτριος - Ἀντώνιος. » 3,00
Ε'. Ἀλέξανδρος - Σόλλας, Κίμων - Λούκιλλος, Νίσιος - Κράσσος. » 3,00	Ι'. Δίων - Βρούτος - Ἀράτος - Γάβριος - Ὄθων. » 3,00

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Οἰδίπους τύραννος. Μετάφρ. Ἀριστ. Καμπάνη . . . Δρ. 1,50
 Φιλοκλέτης. Μετάφρ. Ζαχ. Παπαντωνίου . . . » 1,50
 Αἴας. Μετάφρ. Κ. Βάναλη . . . » 1,50
 Ἠλέκτρα. Μετάφρ. Μ. Αἰγένη . . . » 1,50
 Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν. Μετάφρ. Η. Βουτιερίδου . . . » 1,50

200 ΑΡΧΑΙΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΤΕΣ ΔΙΑ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ. — Ζητήσετε τιμολόγιον δωρεάν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ - Π.Τ.Δ.Ε.
 ΔΙΔΡΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ (Ε.Σ.Μ.Υ.)
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΕΙΟΝ ΠΑΙΣΙΩΝ
 ΚΑΤΑΛΕΙΟΥ &
 ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΥ (Α.-Β.Α.Κ.Η.)
 8824
 19-8-2011
 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
 ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘ. ΔΕΥ. 88219 ΔΦ

